

EXPEDICE 2005

aneb

...třeste se, už jedem...

Ty jenž jsi bledý a sláb,
Ostudy té nemusíš se bát.
Prožij s námi léta kus,
A do plavek se spravit (zhubnout) zkus.
Nepoznáš líp s nikým více
Co znamená

Expedice (2005)

verze 2

Než jsme se otočili, rok je pryč. A jako každé léto je i na letošek připravena vrcholná akce celé jízdní sezóny. Než však vyjedeme, je nutno ještě učinit mnohé. Od technických po organizační záležitosti. Technické budou řešeny bez účasti členů v rámci vývoje a údržby. Tím se zde zabývat nebudeme. Ale co nás na nejvyšší míru zajímá bude je část, která se týká informací. Tak tedy: Celkově půjde o jednu ze středně náročných Expedic. Jak kilometrů tak horizontální členitostí. Pro blondýny: bude to daleko a taky do kopce. A při tom všem navštívíme spoustu památných, kulturních i pozoruhodných míst.

Od kdy:

Tuto akci zahájíme **23.7.2005**.

Sraz bude na Vinohradech 22.7. mezi večerem a půlnocí. proběhne slavnostní přespání a dopoledne pompézní přejezd na nádraží.

Průběh:

Nabereme d'ábelskou rychlost a ještě v dopoledních hodinách se ocitneme **na Hlavním nádraží v Praze**. Tam všechny svršky a spodky nahážeme do vlaku a necháme se dovézt do Plzně. Tomáš, takto navigátor výpravy, slibuje nezapomenutelné zážitky během přestupů na další spoje. Až dojedem do Domažlic, tedy pokud tam dojedem, zahájíme pouť po vlastních kolech. A pojedem a pojedem až z toho budem ujetý. Bude to do kopce (to zase slíbil Tomáš) a taky z kopce (to jsem viděl na mapě já). A někde mezi tím to bude pěkné. Jo, a tu a tam si odskočíme za nějakou tou kulturou.... No, tak to by snad mohlo stačit. Aha, ještě drobnost: Pojedeme zase jak na potvoru na jízdních kolech a co si naložíme, to si povežeme. Včetně financí.

Množství mamonu:

Letos to bude jednoduché: celková částka bez pojištění bude **10.000,- Kč**. Prachy na peníze měnit nebudeme neboť se spokojíme s českou měnou. A budeme si užívat! Budem lovit kobylinky, sušit a posléze louskat cvrčky, vyhrabávat kořínky a sbírat lesní, luční i polní plody.

Zakončení:

Pokud to všechno přežijem, vrátíme se do Prahy **14.8. 2005** někdy k večeru +- 200 let. A budeme připálení, utahání, plni příšerných dojmů a zážitků s prázdnými kapsami, obrovsky namoženými svaly na celém těle a neuvěřitelným množstvím rozmazaných a nepoužitelných fotek z krajů a zákoutí, kam noha normálního člověka nevzkročila. **A nebo to bude celé jinak?**

Stálo by za to si vzít:

Předmět

Použití

Pro všechny:

Kapesníky.....na mávání při loučení
Spacák.....na uložení svých ostatků na noc
Nádrže na vodu.....na zavlažování
Spodní prádlo.....na módní přehlídku
Vhodná obuv.....přeskáče nebo vietnamky
Šustáková souprava.....do tropů pojedeme jindy
Bunda.....na schůzku s Yetim
Dlouhorukávní trika.....až propotíme krátká
Dlouhасы.....ty úplně nejdelší
Ponožky silné i tenké.....do tepla i do zimičky
Krátkorukávní trika.....na ochranu proti slunci
Kratasy.....ty úplně nejkratší
Plavky.....na oběd s tuleněm
Jízdní rukavice.....pro tanečníky i popeláře
Ručník.....kdybychom zvlhli (y)
Mycí potřeby.....škrabky, kyselinu a dynamit
Karipříbuzný.....Karitchán vítán
Jídelní vercajk.....servis po babičce
Vařič+plyn.....jedno bez druhého je trochu k ničemu
Nůž, otvírák.....zavírák fakt nepotřebujeme
Toaletní papír.....hádej na co...
Provázky a řemeny.....na spoutání přítelkyně
Papír, tužka.....na poslední pozdrav
Označení CZ.....aby nikdo nepochyboval
Peníze.....aby bylo čím kazit charakter domorodců
Šátek.....na fixaci fraktur
Brýle sluneční i čiré.....pro vylepšení pohledu
Ešus.....ať mají kde cestovat brouci a slimáci
Cestovní pas.....na identifikaci po opuštění WC

Pro nositele doupat:

Ležák.....stoják ani sedák ne
Tepelný štít.....až se strhne bitva o teplo
Šňůry kotevní i křížové.....na uvázání kotev a křížů
Kolíky.....na kolíkování parcel
Plachta.....na lapání větru a deště
Pobočné světlo.....na osvětlování bůčků

Pro dokumentaristy

Foták + média.....jinak nám to nikdo neuvěří..
Záznamový bloček.....kdyby došel toaletní papír
Záznamová tužka.....kdyby nedošel toaletní papír
Záznamový počítač.....Psion computer

Pro tlumočníky

Slovníky.....Otův naučný + hebrejsko-maďarský

Pro techniky

Rezervní:

Pláště.....podle poslední módy
Duše.....aby měly kde bujet duševní poruchy
Dráty do výpletu.....pro poplety
Brzdové **špalky**.....na štípání dříví
Lanka.....na vybudování lanovky
Kus el. Drátu.....drát cyklisty kamarád
Binder pásky.....dárek od pana Bindera
Izolačka.....až budeme chtít být sami
Lepení na duše.....aby nám neuniklo duševní bohatství
Olej.....pro lepší skluz
Středové šrouby.....krajové se nehodí
Pedály.....šlapky můžeme použít místní
Levá klika.....na otevírání levých dveří
Žárovky.....na likvidaci tmy
Jehly a plastové nitě.....až se budeme chtít zašít
Záložní baterie.....vodovodní

Pro ekology

Chemie.....na hubení hmyzu
Chemie.....mazací na člověka
Chemie.....čisticí na člověka
Chemie.....čisticí na nádobí

Pro navigátory:

Mapa.....jako nástěnný obraz
GPS, kompas, sextant a dalekohled.....k ničemu

Vše v patřičných množstvích doporučujeme zabalit do igelitek (ale jen ze značkových prodejen) a teprve potom uložit do brašen. Poté vyjmout, zredukovat a pokusit se o totéž znovu. Opakujte tak dlouho, až půjdou zapnout uzávěry brašen.

Protibloudící opatření:

Trasa EXPEDICE 2005

23.7.2005	Domažlice	km	zámek Chodský hrad
	c.t. č. 2014		
	Česká Kubice		
	Starý Spálenec		
	Všeruby		
	Nýrsko	35	zříc. Pajrek
24.7.2005	c.t. č. 33		
	c.t. 2102		
	c.t. 2055		
	Černé jezero		
	c.t. 33		
	Železná ruda		
	c.t. 33		
	Prášily		
	Srní		
	Antýgl	65	
25.7.2005	Antýgl		
	c.t. 33		
	c.t. 1023		
	Modrava		
	c.t. 2113		
	c.t. 33		
	Srní		
	c.t. 2121		
	c.t. 2114		
	Antýgl	40	
26.7.2005	Antýgl		
	c.t. 33		
	Kvilda		
	c.t. 1041		
	pramen Vltavy		
	c.t. 1023		
	Bučina		
	c.t. 1039		
	Polka		
	Horní Vltavice		
	Lenora		
	České Žlezy		
	c.t. 1030		
	Stořec		
	c.t. 33		
	Horní Planá	85	
26.7.2005	volný den - koupání		
27.7.2005	c.t. 33		

	Černá v Pošumaví		
	Frymburk		
	Lipno nad Vltavou		
	c.t. 33		
	Vyšší Brod		
	Horní Dvořiště	60	v okolí hrad Rožmberk, zříc. Loužek
28.7.2005	Dolní Dvořiště		
	c.t. 34		
	Leopoldov		
	Žofín		
	Hojná voda		
	Šejby		
	Nové hrady	60	hrad Nové Hradý
29.7.2005	c.t. 34		
	Nové hrady		
	České Velenice		
	koupačka - Halámky		
	c.t. 341		
	c.t. 1010	50	
30.7.2005	Chlum u Třeboně		
	c.t. 322		
	c.t. 32		
	Nová Bystřice		
	Tereznín		
	Landštejn		hrad Landštejn
	Staré Město pod Lan		
	před Slavonice	45	
31.7.2005	Slavonice		
	Dolní Bolíkov		
	Peč		
	Dačice		
	Telč		zámek
	Dačice		zámek
	Jemnice	50	zámek
1.8.2005	po silnici 408		
	Dešov		
	po silnici 411		
	c.t. 5011		
	Popelná		
	Hrad Bítov		v okolí zříc. Frenštejn
	Chvaletice		
	Štítary		
	dolu k vodě do kempu	60	
2.8.2005	volný den - koupání		
3.8.2005	Štítary		
	Šumná		

	Lesná		
	Vragcovice		
	c.t. 48		
	c.t. 5000		
	Znojmo		zámek
	c.t. 5000		
	c.t. 50001		
	c.t. 48		
	Šatov		
	Chavlovice		
	Hnízdo		
	Sloup		
	Jaroslavice	80	zámek
4.8.2005	c.t. 48		
	Hrádek		
	Dyjákovice		
	c.t. 48		
	Hevlín		
	c.t. 48		
	Nový Přerov		
	c.t. 41		
	Mikulov		zámek
5.8.2005	jeskyně Turolď	50	
	jeskyně Turolď		
	Mikulov		
	c.t. 41		
	Sedlec		
6.8.2005	Lednicko valtický arál	35	zámek, v okolí zám. Lednice
	Lednicko valtický arál		
	Břeclav		zámek
	c.t. 42		
	c-t- 43		
7.8.2005	Lanžhot	40	
	c.t. 45		
	Kostice		
	Tvrdonice		
	Týnec		
	Moravská Nová Ves		
	Hodonín		zámek
	c.t. 47		
	Rohatec		
	Strážice		zámek
	c.t.46		
	Raděšjov		
	Malá Vrbka		
8.8.2005	Hrubá Vrtka		
	Velká nad Veličkou	65	v okolí zám. Louka u Hodonína
8.8.2005	volný den		

9.8.2005	c.t. 46		
	Strání		
	Březová		
	Lopeník		
	Výškovec		
	Dolína		
	Žitková	60	
10.8.2005	Bojkovice		zámek Nový Světlav, v blízkosti zříc. Zuvačov
	c.t. 5066		
	Luhačovice		v blízkosti zříc. Starý Světlav, Rysov
	c.t. 5056		
	Vizovice		zámek
	c.t. 46		
	Vsetín	60	zámek
11.8.2005	c.t. 501		
	Ratiboř		
	Hoštálkovice		
	Bystřice pod Hostýnem		zámek, v blízkosti zříc. Obřany, Křídlo, Zubříč
	Loukov		
	Osíčko		
	Podhradí Lohota		
	Lažy po c.t.z		
	c.t. 6018		
	Mikulůvka		
	Vsetín	50	
12.8.2005	c.t. 46		
	Rožnov pod Radhoštěm		zříc. Rožnov
	c.t. 46		
	Radhošť		Radegast
	c.t. 46		
13.8.2005	Frenštát pod Radhoštěm	80	
	Frenštát pod Radhoštěm		
	Hukvaldy		zřícenina hradu
	Frýdland nad Ostravicí		
	Staré Harmy		
	c.t. 6113		
	c.t. 6112		
	c.t. 6181		
14.8.2005	Horní Bečva	60	
	Rožnov pod Radhoštěm		
	Valašské Meziříčí	30	
	CCA CELKEM	1160	

Náhled na trasu.

A teď už jenom zbývá se rozhodnout jestli **vyjet** na tuto neskutečnost nebo **jo**.

Kdyby se vám ještě něco honilo hlavou, máte možnost se na cokoliv zeptat Tomáše.

Čau na startu...

18.7. 2005 Dig.

Tady si můžete napsat své objevy a zjištění:

Expedice 2005

Také letos před vypuknutím Expedice je všechno naruby. V pozvánce č.1 jste se mohli dočíst o tom, kterak navštívíme sousední Rakousko a projedíme tam hory, doly. A jak je to vždycky - ... osud mění. A proto pozvánka verze 2...

Necelý týden před začátkem akce nám v televizi ukazují neskutečné obrázky. Většina povodí rakouských řek je pod vodou. To je velice smutné z lidského hlediska a úplně v pr... z hlediska našeho. Většinou jsme se měli pohybovat právě povodím Innu, Salzachu a jiných teď rozvodněných řek. Je pravda, že do našeho odjezdu hladiny jistě opadnou, ale všude bude svinčík, bahno a komáři. Tedy nezbývá nic jiného, než to odpískat a začít znovu a lépe. Dohodli jsme se na okruhu kolem Čech. Nápad se nám všem zalíbil a je na Tomášovi, aby se k tomu postavil čelem a stanovil novou trasu. Sice kvičí, že má moc práce a žádný čas. Ale kdo z nás ho má? Já se věnuju opravám a připravám kol, které pojedou. Mezi jinými i Tomášovu. A že to je pakárna! Všechno však probíhá dobře a tak ve středu – 3 dny před startem je situace tato:

Sestavit trasu na tři týdny cykloputování po ČR za jeden týden a do toho ještě dělat na závěrkách v práci od nevidím do nevidím je docela nadlidský úkol. Hrabat se v mapách, zjišťovat, kde se dá co pěkného navštívit, popřípadě kde co sežrat, na něco přece jet musíme, a pak to ještě pěkně sepsat a spočítat, práce tak na čtrnáct dní. Nakonec vše se stihlo a trasa je připravená kolem republiky od Šumavy skoro až po Jeseníky, sice Alpy to nejsou, ale zajímavý to bude určitě taky. Tom.

Trasa je hotová, dokončuje se rozpočet. Na kolech probíhá ladění detailů. A do toho přichází zpráva, že Tatránku sklátila choroba takového rozsahu, že hrozí její rozpad. Aha. Dig.

Jen ať se nám dá naše milá Tatroška do richtíku. Byla by jí škoda ☺. A příští rok už bude v plné síle stát na startovní čáře nové Expedice... Hnk.

Tak honem kola přestrojít tak, aby mohla vyjet jen tři. Tři? To je tak. Jako každý rok se k Expedici hlásí hrdě úplně všichni. A to ještě na konci ledna. Začátkem dubna první odpadávají ze samých důležitých důvodů. Koncem května, když si každý vyzkouší, že ne všechny dny jsou slunečné odpadne zbytek a zůstanou jen ti, kteří doopravdy chtějí vyrazit a zažít v potu tváře i zbytku těla něco naprosto odlišného od ostatních peciválů. No a letošní zdravé jádro mělo čítat čtyři, kteří si včas nezajistili nějaký důvod proč nejít. Tomáš, Tatránka, Dig a Hanka. No a teď po kolapsu Tatránky jsme jen tři. Ve čtvrtek volá Tomáš, že má angínu. No a je to. Jedeme dva. To jsme to dopracovali. V pátek zase volá Tomáš, že ho nějaká nemoc nezajímá, a že pojede. Dig.

S angínou jsem bojoval zhruba už týden a do poslední chvíle věřil, že určitě pojedu, nemoc se mrcha nechtěla vzdát mého těla a tak jsem nucen ve čtvrtek volat neradostnou zprávu na Vinohrady, že nejedu. Celu noc o tom přemýšlím a vymýšlím jak to udělat, abych mohl jet. Copak si nechám ujít tuhle akci na kterou se těším už půl roku kvůli nějaký debilní nemoci? To ani náhodou, rozhoduji se, že pojedu a volám to na Vinohrady, ty jsou z toho celý nadšený, že nepojedou sami. Když jsem v pátek před odjezdem nakročil do ordinace na kontrolu a jen tak mimochodem naznačil, že bych rád zítra odjel na cyklodovolenou, bylo mi řečeno, že můžu, ale mám se šetřit. To chudák

nevěděl, že nás čeká cca 75 km denně na těžko a přejezd Šumavy. Nakonec mi dal ještě antibiotika na pět dní a pak to prej bude OK. ALE NESMÍM PÍT ŽÁDNÝ ALKOHOL. Co já si bez toho piva na tom kole počnu?? Ještě zabalit, na nic nezapomenout a může se jet. Tom.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Praha	0	1061	0	0	28

Ráno 23.7. sobota

Je sobotní ráno, venku je hezky, vstáváme, ukončujeme provoz bytu, a odjíždíme na nádraží. Jede se dobře, ulice jsou prázdné, jízda trvá deset minut. Zato nádraží je plné lidí. Všichni se zcvokli a někam cestují. Přendali jsme se na druhé nástupiště, odkud pojede náš spoj. Máme namířeno vlakmo do Domažlic a pak po svých. Po nějaké době se setkáváme na nástupišti s Tomášem a jeho švagrem.

Dig.

Dostat těžce naložený kolo do výtahu i po sundání předních brašen nebyla žádná sranda. A to jsem to měl tak pěkně naložený a připravený a teď to musím zase dát všechno dolů, ach jo. Dole vše zase zkompletovat, zabalit, zajistit a může se jet směr metro a nový dobrodružství.

Tom.

Ten je tu evidentně jako technická podpora a únik z domova.

Dig.

To je fakt, ten byl rád, že zdrhnul z domova.

Tom.

Vítáme Tomáše, představujeme se švagrovi a začínáme probírat co a jak očekávat v příštích hodinách. A co to nevidím, přišel Viktor se s náma rozloučit a popřát klidnou jízdu. Nebo že by se přišel přesvědčit jestli jsme opravdu odjeli?... Ať je to jak chce je to příjemné.

Dig.

Jen doplňuji, že to bylo skutečně velmi milé. Škoda jen, že se Vkt vymluvil na školní povinnosti (hoří termín odevzdání doktorandské práce) a nejede taky s námi. Příští expedici se nám snad už pochlapí...

Hnk.

Přijel vlak. To je taková trochu slabina našeho plánu. Vlak, který hodláme použít je vypraven z Moravy a tady jen na chvíli zastavuje. Problém je v tom, že se okamžitě nahrnulo nevidané množství lidí s koly a jinými zavazadly ke služebáku. Naše místenky jsou brány v potas jen okrajově. Do vagónu se nakládá 160 kol. Hrůza! Zpoždění na odjezdu je 20 minut. Máme sice místenky, ale do vagónu který nemá kupé. Celý prostor je nacpán Moraváky v oranžových tričkách. Je to nějaká rozsáhlá banda a vesměs jsou přiožralí, řvou a pokoušejí se zpívat. Jsme obklopeni naší bagáží. A dlužno podotknout, že

Dig

Alespoň, že sedíme. Zlaté místenky !!!

Hnk.

Do Plzně je to dost daleko. Tam máme přestoupit na další vlak. Tenhle žene jak splašeněj aby dohnal zpoždění. Bohužel se mu to nedaří. Moraváci v Plzni také přestupují a už víme, že oni svůj spoj nechytanou. My ještě máme naději. Pokud to nevyjde, máme smůlu a do Domažlic jedeme po svých. Přijeli jsme pozdě a Moravákům ujel přípoj. My máme kliku a jen tak tak jej stíháme. Dalších 90 minut se vezeme. Tentokrát v klidu, pohodě a tichu. Spolu s námi tu sedí slečna. Nic mimořádného. Tedy až na postavu. Její trup v nejširším místě dosahuje tloušťky mého stehna a její stehna mého zápěstí. A ručičky? Toť špejličky. Podle mého by mělo být trestné aby jinak pěkně vypadající ženská takhle zničila svoje tělo! V duchu naprostého klidu dojel vlak do Domažlic, kde jízdu ukončil. Vyložili jsme kola, nastrojili je

a vydali se na první kilometry letošní Expedice. Nejede se mi nejlépe. Je to všechno nějak těžkopádné a pomalé.

Dig.

I já si pomalu zvykám na jízdu s plně naloženým kolem. A po zpoždění ve vlaku se nejede zrovna lehce.

Hnk.

Jedeme do Kdyně do hospody na oběd. Je 16 hodin. Terén se zlomil a jede se nad očekávání dobře. Silnice se sice horizontálně vlní, ale v postupu to nepřekáží. Za pár kilometrů jsme ve Kdyni. Je tu, hospoda a co víc, funguje. Objednáváme si a mezi jiným i čaj. Obvykle v hospodách stačí odpovědět na otázku vrchního jestli čaj černý, nebo ovocný. Tady přinesli krabici s mnoha druhy a vyberte si.

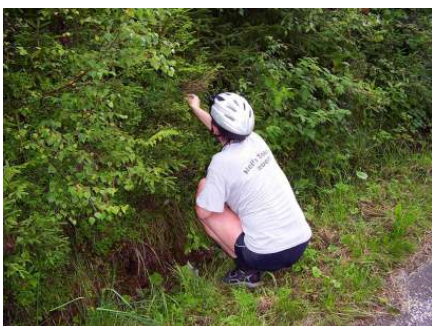
To je teda nějaká hospoda! Než jsme to okomentovali přinesli nám jídlo. Mně chutná. Zato Hanka bublá a prská. Dig.

Kdo by neublál? Výběr čaje byl milý ale co ve zdejších lokále považují za bramborák je trestuhodné. Je to asi kraj chudý na sůl a česnek ale na druhou stranu oplývající přebytkem oleje/tuku. Brrr. Nikdy více. Hnk.

Po jídle zase měníme trasu a jedeme rovnou do Železné Rudy. Je to daleko a čeká nás spousta kopců. Počasí nám zatím přeje. Je teplo, svítí slunce. V rytmu stoupání a klesání projíždíme Nýrskem

a napojujeme se na c.t. 33. Po ní pojedeme až do Rudy. Cesta začíná stoupat. Je tu nádherně. Podvečerní příroda, úplný klid prostě paráda. Jenom jednu vadu to má. Stále stoupáme. A podle mapy to hned tak lepší nebude. Stoupáme už dvě a půl hodiny. Jede to pomalu. Zapadá slunce, ochlazuje se a kolem není nic než les. A v něm spousta borůvek.

Každou odpočívací pauzu sklízíme. A že jich je! Jede se úplně blbě. Dokonce mě bolely nohy. Konkrétně stehna. To se mi už několik let nestalo. Tomáš pořád slibuje, že už tam

budem. Má na mysli vrchol kopce. A byli jsme tam. Pro ty, kdo znají: Vylezli jsme na Špičák. Pro ty co neznají: Šumavské horské středisko kam se jezdí za zimními sporty. Hrůza. Dig.

Měla jsem chuť Toma přetřhnout. Na první den naplánovat takové skoro horolezecké výkony. On si chlochtal blahem, já funěla námahou. Hnk.

Je po jedenácté večerní a čeká nás sjezd do údolí. Oblékáme se. Kromě jiného i do žlutých vest s reflexními pruhy. Mají premiéru. Jsou tedy opravdu velmi dobře vidět. Jedeme pomalu. Ne ze strachu, ale při rychlejší jízdě je strašná zima. Za deset minut jsme v Rudě. Ted' zase vedu já. Zním o tu a vím kde je kemp. Dojeli jsme, ubytovali, povečeřeli a zalezli. Dig.

Sláva !!! Konečně jídlo a poloha ležmo.

Hnk.

Po postavení stanu, nacpání břicha a zalezení do spacáku se mi stala věc, která se mi nikdy předtím a doufám, že už nikdy potom nestane. Dostal jsem šilenou křeč do trojhlavého stehenního svalu. Přece jenom s tou nemocí to není ideální. Myslím, že zcvoknu bolesti, pět minut trpím, potom naštěstí křeč ustupuje. Kdo to zná, ví, kdo to nezná tomu to nepřeju. Kam se hrabe křeč do lýtky.

Tom.

Po nás přišli další kempovníci a po chvíli štrachání ztichli. Pak další a nejhorší bylo, když dorazila partička na kolech a začala tropit hluk. Je půl druhé. Pak asi ve tři dorazila skupinka opilců a taky nebyli nejtíšší. Snad už bude klid. Dig.

A to si stěžoval, že je utahanej, kdyby byl, tak odpadne a spí jak miminko až do rána a o ničem neví. Alespoň teda já ne.

Tom.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Železná Ruda	52	1118	56,5	12,1	30-5

Ráno 24.7. neděle

Budí mě kravál. Řvou tu děti. Je šest hodin. Ach jo! Válíme se do devíti a pak velmi zvolna činíme ranní opatření. Takové to, otevření očí, rozhybání palců u nohou, pokus o pohyb rukou, vymanění se ze spacáku a přesvědčení sama sebe, že je teplo, příprava a konzumace snídaně, zabalení a posléze odjezd.

Cesta dnešního dne začíná do kopce. Jak jinak. Asi tak ve třetině je naše odbočka. Jenomže povrch je natolik bídny, že raději volíme postup po silnici a na trasu se napojíme později. Než jsme se vyškrábali nahoru vysvitlo slunce a začalo být horko. Od vrcholu kopce se jede báječně. V rytmu kus nahoru dva kusy dolů jedeme až do dvou hodin.

Dig.

Okolí je ale úchvatné a tak se i kopce dají lépe snášet. Šumavu jedu takhle prvně a skutečně je čím se kochat. Určitě sem ještě někdy musíme nasměrovat naše řidítka. Škoda jen, že je to od Prahy tak daleko.

Hnk.

Je nutné se najíst. Jediná rozumná hospoda v okolí je v Prášilech. Vyjíždíme závěrečné stoupání a jsme tu. Vše probíhá standardně.

V době čekání a prodlev si začínáme číst z knihy Pozornost pro Kedrigerna. Po jídle, mimochodem znamenitém, pokračujeme na Antýgl. Jedna z výraznějších zastávek je u šutromuzea. Velmi zajímavá expozice balvanů. Ty jsou sem dovlečeny z nejrůznějších míst Šumavy, popsány a vždy je na nich kousek vyleštěn do hladka. Na těchto ploškách poznáváme po čem šlapeme v metru. Pěkné. Muselo to dát spoustu práce. A hlavně je úžasné, že se sem naučili chodit lidi. Třeba to dělá skutečnost, že je volný vstup...

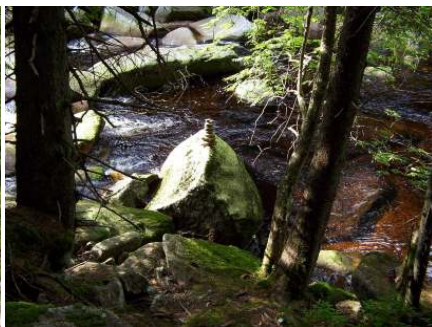

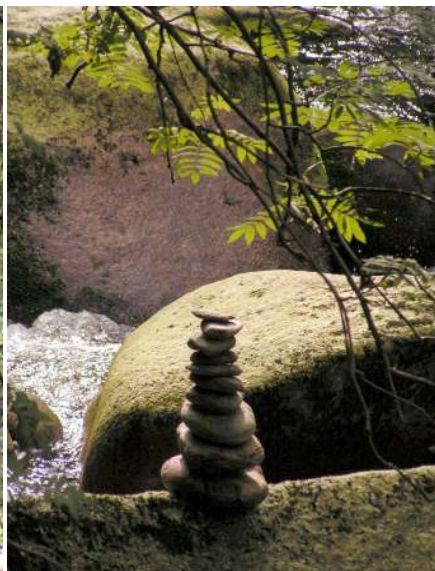
Po prohlídce manévrujeme před muzeem a pak volným sjezdem do kempu. Tady jsme si našli místočko, zaparkovali kola, zabezpečili proti jednoduchému odcizení a vydali se pěšky do Povydrí. Krásné. Cestu zpět volíme po druhém břehu, kde není naučná stezka a to formou Crosscountry. No úžasné.

Dig.

Skutečně. Chvillemi to tady vypadá jako ve filmu Rambo I. Každou chvilí přelézáme spadlé stromy, šplháme po balvanech a snažíme se nenamocit při

přeskakování šutrů ve vodě. Cestička mizí a zase se objevuje. Chvillemi vytváříme
stezku novou. Báječná terénní vložka. Fakt... Hnk.

Je tu spousta výtečných borůvek. Borůvčí je tak šikovně rostlé, že se člověk nemusí shýbat.

Nacpali jsme se, užili si terénu a vrátili se do kempu.

Začalo se stmívat. Uklohnili jsme si večeri, postavili ležení a pak si četli. Knížka je výborná. Když už Hanka neviděla na písmenka ukončili jsme to a dobrou. Dig.

Když už jsme v tom kempu, tak ho využívám k očistě. Ovšem Šumavské kempy jsou dės a hrůza. Sprcha je na mince, nic mimořádného, akorát je to dělaný na průtokový ohříváč, což už je otrěs. Zhruba pět minut tekla totálně ledová a když už konečně začala tět teplejší tak mi skončil čas, takže sebe smežívám mejdlo už studenou, naštěstí hlava měla ještě vlažnou vodu, protože do teplé to mělo dost daleko. Princip: jsme jediní v okolí a k tomu ještě uprostřed Šumavy, funguje i tady, služby nic moc. Tom.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Antýg	61	1140	32	14,2	30-12

Ráno 25.7 pondělí

Ráno je samozřejmě strašný. Ve stanu vedle kecaj od půl šestý, do toho poprchává. To všechno až do sedmi a pak se spustil liják. Ale festovnej. Před devátou je po všem. Pomalu se chystáme k odjezdu. Dneska to bude krásné a krátké. V plánu jsou prameny Vltavy, pomník Klostermana a Jezerní slat'. Už se těším. A začíná pršet. Zase zaležáme a čekáme co bude dál. Nic zvláštního. Chvílema prší víc, chvílema miň a krátké okamžiky neprší vůbec. Po dvanácté se ukázalo modro a tak pokračujeme v odjezdových přípravách. Odstrojujeme pod plachtou protože zase začíná pršet a všechny věci - právě přestalo - dáváme k Tomášovi do stanu. Vyvezeme jen jeden přední bāgl a v něm to nejnmutnější. Plachtu natahujeme přes stan a odjždíme. Je teplo. Na palubě mi to ukazuje 21°C a do toho mží. Jedeme do kopce na Modravu a po dosupění do vsi pokračujeme ostře nahoru do Filipovy Huti. Jede to pomalu a namáhavě. A protože je půl druhé chtělo by to oběd. Jsme zrovna u hospody a tak šup dovnitř. Oběd je výbornej. Přejedli jsme se. Ale báječně. Dig.

Oběd byl opravdu báječne, takhle dobrý jídlo jsem už dlouho neměl. Na stůl mi přistála do zlatova opečená půlka kuřete s bramborem. Měl jsem co dělat, abych to sněd. To se na kole moc často nestává. Všem doporučuji. Je to restaurace se zahrádkou u silnice na konci Filipovy Hutě směr Kvilda. Po výborném obědě, prostě prší a prší a pijeme čaj a čaj, někdo teda pivo, který já nemůžu! Už se těším až ty debilní antibiotika doberu. Tom.

Já si dala pokrm který mi byl naservírován na dřevěném mini trakaři. Je to směs kuřecího masa s rýží a houbami. Je toho strašně moc.

Už je mi jasné že se do mě všechno nevejde. Nedá se nic dělat, je mi líto nechat jim tady výborné kuřecí kousky a proto použiju allobal a masíčko mizí pečlivě zabalené v mé kapse. Jak mi pak v kempu chutnalo! Hnk.

Tak pomalu pojedem. Aha, tak nic. Prší. A hodně. Náhodní příchozí jsou promočeni na kost. Sledujeme tu nádheru z okna. Nic nenasvědčuje zlepšení. Střídavě prší a leje a to až do čtyř. Tak to je konec. Dnešní výjezd za krásami Šumavy vzal za své. Přestalo pršet. Vrátime se. Celou dobu je to dolů. Skvělý. Akorát je mokrá silnice. Přijíždíme ke kempu a jsme velmi slušně požádáni německým motorkářem o pomoc při startování. No prostě jsme ho roztlačili. Pak honem za roh a konečně do místa ležení. Začali jsme budovat a začalo pršet. Stihli jsme to a jsme v suchu. Slezli jsme se u nás a zase si četli. A v pauze mezi kapitolami jdeme do kempovního kiosku. Mají tu piškoty a pivo a další spoustu jiných poživatín. Ale tyhle dvě jsme koupili. Po dopití a nekladného posouzení piva jdeme zase nahoru do ležení. Do setmění nám Hanka přečetla pár stránek a v nastalém večeru se pokusíme spát.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Antýgl	45,4	1153	13,34	15,1	24-13

Ráno 26.7. úterý

Probudili mě sousedi žvaněním a dívčím smíchem hysterákem. Je 7 hodin. Kempy budiž pochváleny! Ranní opatření probíhají do10ti hodin. Dneska máme dojet na Lipno.

Je střídavě zataženo. První část jedeme jako včera tedy do prudkého kopce. Kupodivu to jede dost dobře. Dig.

Dokonce i já předjíždím LEHCE v kopci jiné cyklisty. Ano čtete dobře. I já občas jedu rychleji než ostatní turisté na kolech. Hned mi to zvedlo sebevědomí. Netrvalo dlouho a Dig mi ho hned srazil. Prý se nemůžu srovnávat s někým kdo vyjede jednou za rok a pak funí do kopce na Šumavě. Tak tedy nevím. Já vyjízďím s Hells velmi pravidelně a přesto stále funím a v kopcích jsem vždy poslední. Na druhou stranu vždy musí být někdo poslední a já si občas aspoň na rovině dopřeci předních pozic. Hnk.

Míjíme hospodu a dál je rovinka a prudký skopek. A to je Kvilda. Dohodli jsme se, že když už jsme tu, odskočíme si na Jezerní Slat' ať z té Šumavy něco máme. A tak se taky stalo. Odbočili jsme na opačnou stranu oproti trase a dojeli si tam.

Přehled teplotních a srážkových poměrů v okolí Kvildy
za rok 2003

rok	srážky (mm)	maxim. teplota °C	minim. teplota °C	max. výška sněhu (cm)	mrazové dny	ledové dny
leden	161,6	10	-32,6	42 (31.1.)	29	17
únor	59,0	12,2	-31,8	75 (9.2.)	28	18
březen	22,6	13,6	-17,2	42 (1.3.)	31	9
duben	45,9	23,9	-24,8	18 (8.4.)	28	5
květen	87,5	28,4	-9,1	-	17	-
červen	120,8	28,6	-4,2	-	12	-
červenec	93,0	20,8	-5,3	-	10	-
srpen	30,3	30,7	-5,6	-	10	-
září	25,3	26,8	-11,7	-	23	-
říjen	143,7	18,1	-18,3	2 (8.10.)	24	4
listopad	21,3	15,7	-14,2	3 (29.11.)	27	1
prosinec	122,5	8,4	-34,7	33 (17.12.)	31	11
CELKEM	924,5				270	60

Poznámky:
- srážky a výška sněhu pokrývky byly měřeny v okolí Kvildy, teploty na stanici Perla pod Jezeří ská
- mrazové dny je takový, kdy denní minimální teplota klesne pod 0 °C, ledové je den, kdy denní minimální teplota klesne pod 8°C

Přehled nejzajímavějších naměřených údajů na Kvildsku
Teplotní údaje pozorované v letech 1968 - 2000
Měření sněhu pozorované v letech 1961 - 2000

průměrná teplota	2°C	Jezeří ská
střední, denní teplota	-41,6°C	30.1.1967
maxim. denní teplota	30,4°C	9.8.1992
minim. denní teplota	1538 mm	1995
sněžná min. úroveň sněhu	700 mm	1971
průměrná sněhová úroveň sněhu	1062 mm	Kvilda
denní max. úroveň sněhu	103 mm	15.6.1969
max. výška sněhu	225 cm	květen 1968
prům. počet dnů s mrazem	2,2	Jezeří ská
prům. počet dnů s ledem	58	Jezeří ská

Ano, pěkné. A zase zpátky do Kvildy a 17ti kilometrovým sjezdem do Borové Lady. A hned k penzionu Borůvka na oběd. Ten byl velmi dobrý a bez čekání. Po něm doplňujeme zásoby v místním krámku. A sjezd pokračuje až do Horní Vlavoce. Vysvitlo slunce a na okolí je nádherný pohled. Terén se láme a jedeme zase nahoru. Docela hodně ale nic nezvládnutelného. Vpravo od nás se strmí kopec Stožec. Ještěže nejedeme na něj. Po nějaké době stoupání jsme dospěli do Českých Žlebů. Není tu nic pozoruhodného. Jen se ke mě přidal dravec. Kotě a šmajchluje se se mnou.

Přestalo se mi to líbit v okamžiku, kdy mi skočilo do klína s vysunutými dráčky. Tak to by stačilo, jedeme. Zase dolů až do Stožce. Tady je to trochu zmatené ale našli jsme výjezd a jedeme podle trati na břehu Vltavy krásnou asfaltovou opuštěnou cestou.

Jede se nádherně. Kolem je to moc pěkný, rychlost je kolem 25 km/h. A je tu penzion Černý kříž. Nalézá se uprostřed lesů poblíž jedné železniční zastávky. Zastavujeme na pivo a bramboráčky. Hanka tvrdí, že určitě není krajovou zvláštností, že je neuměj.

Po dojezení konstatuje, že asi jo. Zase se nepovedly. Odpočinuli jsme si a jedeme dál. Pořád ve stejném rytmu. A jsme u Lipna. Přejeli jsme most a pokračujeme po c.t. 33. Je horko a dost se to tu vlní. Postup je pořád znamenitý. A než jsme se nadáli jsme v Horní Plané. Zastavujeme u supermarketu na nákup a pak sjíždíme do kempu. No to je kravál. Běhají a řvou tu parchanti, z terasy hotelu strašně vřeští nějaký One Man umělec hity posledních 40ti let s vlastními úpravami, příšerně falešně. Než jsme se stihli ubytovat, zavřela recepce a není se kde přihlásit. Řev a rambajs se stupňuje. Postavili jsme ležení a šli na procházku k jezeru a na pláž. I sem doléhají skřeky a vytí zmíněného baviče.

Dig.

Pohled na zapadající šumavský slunce přes Lipno, byl úchvatnej. Trochu to vyrovňalo i ten kravál.

Tom.

Po procházce si dáváme jídlo a po něm melouna, kterého jsem sem přivlekl. Rámus zesílil, protože osádka jednoho z aut nevydržela vystoupení a pustila svou aparaturu na plný výkon. Takže do falešných tónů a nesmyslných textů se míchá D. Landa. Hanka je statečná a do toho všeho nám čte. Po nějaké době odpadla. Teda jak mě se tu nelíbí! No a vrchol - někde blízko projel vlak a houkal a houkal až zaniknul v umělcově hlučení. Jsem z toho tak unaven, že usínám.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Horní Planá	62	1234	81,1	16,1	26-11

Ráno 27.7. středa

Podle očekávání nás budí řvoucí parchanti. Krásně si hrajou. Na honěnou, na střelení a jiné živosti a při tom na sebe z velké vzdálenosti povykují, kdo že je právě mrtvej a kdo už zase může střílet. Rodičům to viditelně nevadí, protože jsou po včerejším kraválu a nezřízené konzumaci ještě mimo sebe.

Snídáme, balíme odjíždíme.

Dig.

Ovšem za poskytnuté služby neslužby jim nedáme ani haliř. Takovej kravál aby pohledal. Stejně nebylo kde. Měli zavřeno, jejich smůla.

Tom.

Je strašný horko, nebe bez mráčku. Nejedeme daleko. Jen na pláž a po převlečení hurá do vody. No, hurá... Horko je sice na padnutí, ale voda je poněkud studená.

Dig.

A taky nějak podivně zbarvená. Dig mi vysvětlil, že za to můžou slatě a jejich rašelina.

Hnk.

Avšak po nějaké době jsme se ponořili a zchladili se. A hned bylo na sluníčku dobře. Smočili jsme se ještě jednou, osvěžili se konzumací zbytku melouna, který jsem sem zase dovlkl já a pak na cestu.

Jedeme po stezkách, horko narůstá. Klika je, že jedeme víceméně z kopce. Kolem je to pěkné, nic zajímavého se neděje. Jenom to chce chladit a to nějak není kde. zastavujeme ve Frymbyrku. Pro doplnění zásob a na koupání. Oboje vyšlo. A v 16 hodin na oběd.

I to bylo fajn. A zase horkem dál.

Pár kilometrů před Dolním Dvořištěm jsou u cesty pracovníce pro poskytování sexuálních služeb. Patrně je vyřadili z ošklivince. Hruža! Jedné z nich se velmi líbil Tomáš. Upalujeme pryč. Vylezli jsme na kopec nad Dvořištěm a špatnou cestou sjeli k celnici. Jsou tu totiž různá naváděla k hraničnímu přechodu. A tenhle pro kamióny Tomáš vybral zřejmě pod vlivem útěku před kráskou z okraje silnice. Zdolali jsme zabraňovala oddělující celní prostor od zbytku světa a sjeli k hospodě. Je třeba chladit a proto si dáme jedno. Nebo dvě... Hanka nám zase přečetla pár stránek z knihy a jedeme dál. Teplota klesla na

23°. Zima jak v morně! Opouštíme město a hledáme nocleh. Několik míst by bylo ideálních. Bohužel aktivita hmyzu je tak vysoká, že před ním prcháme. Projíždíme vesnicí Rychnov nad Malší. Je hodně starobylá, stavěná z kamene, ale nějak opuštěná nebo málo obydlená nebo jak to říct. Škoda. Kdysi mohla být výstavní. Pokračujeme do vesnice Svatý Kámen. Pozoruhodné je, že podle silnice je postavena křížová cesta v podobě kapliček. Bohužel vyrabovaných. Jejich stavitelé patrně věděli proč je tu staví. Kromě toho, že je ten Kámen Svatý, je na kopci. Jak to tak u svatých míst bývá.

Za vesnicí najíždíme zase na stezku a pořád hledáme kam to píchnout. Našli jsme. Dnešní noc strávíme na čerstvě posekané louce. Všude kolem voní tráva, je tu ticho, nikde nikdo, prostě paráda. Doupe tentokrát nestavíme. Nebe je bez mráčku, stmívá se a je nádherně. Po večerní polívce v nadešlé letní noci usínáme.

Dig.

Lepší místo na spaní jsme si nemohli vybrat. Je to trošku z kopce, tak akorát a místo pod hlavou jsem si vycpal vonící vojteškou, prostě paráda. Za omamné vůně usínám.

Tom.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Sv.Kámen	55	1298	64	15	36-11

Ráno 28.7. čtvrtek

Budíme se po sedmé. Všude je klid, nebe bez mráčku, zatím jsme ve stínu.

Dig.

Při odskočení do lesíka jsem zakopávala o houby. Jelikož sbírat je nemělo smysl, protože je nebylo jak zpracovat, tak jsem se vrátila se pro foták a vyfotila si na památku alespoň pár snímků.

Hnk.

Snídáme, balíme,

odjíždíme. Je to tu krásně opuštěné a panuje tu vedro. Krásná stezka vede přes kopce i po jejich úbočí, výhledy nejsou skoro žádné. Nicméně je tu fajn. Dostali jsme se do nějaké vesničky. I když to je dost nadnesený výraz. Jetu kostel a budova bývalé pohraniční stráže. Toť vše. Jedeme dál. Vedro je už na padnutí. Musíme někde zastavit a ochladit se. Naše mobilní sprchy zabírají jen na chvíli. Podél cesty teče potok, ale nedá se k němu dostat. Jedeme podle něj a za několik zoufalých kilometrů jsme u něj. Je ledovej. Namáčíme všechno co máme na sebe, doplňujeme vodu do sprchových nádrží a pak zase na cestu. Jede se o poznání lépe. Cesta zabočila do lesa a v něm je křižovatka a kromě jiného odbočka k občerstvení. Jedeme tam. No toto! Jsme u rodinné farmy a jako letní přivýdělek tu provozují občerstvení.

Mají pivo, nějaké limonády, párky a podobné věci a zmrzlinu. Poslední. Odpočinuli jsme si, napili se, sežrali jim zmrzlinu téměř si popovídali s majitelkou farmy, prohlédli si tři alba fotek se zvířaty, farmou a okolní krajinou ve všech ročních obdobích a zase na cestu. Dig.

Ještě než jsme vyrazili zkouším poprvé jak se bude chovat termoska v létě. Fyzice sice moc nerozumím, ale když to v zimě udrží teplý čaj, mělo by to v létě udržet i studený pivo ne? Tankujeme do termosky jedno velký a jedno malý a můžeme vyrazit. Po nějaký době se to ukázalo jako výbornej nápad, funguje to skvěle. Sice je to jenom hlt piva, ale zato bodne. Tom.

Je přišerné vedro. Na palubě mi to ukazuje 36°C. Jede se mizerně. Od rána přelezáme Novohradské Hory. Je to běs. Ano, to jsem potřeboval - píchnu! jsem. Oprava trvá a trvá a trvá.

Nějak se nemůžu srovnat s technikou. Neposlouchá mě, nářadí se mi schovává, prostě slovy Tomáše: **sere mě to!** Přes to všechno je opraveno, jedeme. Ještě lezeme kus nahoru a pak sjezdem dolů. Je to krásné, ale zase jsem píchnu! Krucinál!hergot! Tentokrát jdu do důsledků. Měním mezi sebou pláště. Zase to trvá neúměrně dlouho. Vedro vedro! A zase jedeme. Jsme tu sami, stezka je krásná. Zastavujeme u potůčku a opět doplňujeme sprchovací vodu. A pak dojíždíme do Žofína. Dig.

Když jsem tady poprvé projížděl před dvěma lety na svoji první týdenní cyklovýpravě, byl tady fungující statek, kde nám tenkrát ohromně pomohli. Kamarád nedal na moje slova a tak dlouho utahoval šroub na sedlovce, až se urval. Otočil jsem kolo a tahle farma nás tenkrát zachránila v dalším postupu. Dnes tady z toho zbyly jenom ruiny. Divím se, že se tady užíví ten penzion. Tom.

Není tu nic kromě penzionu, kde mají pivo, párek a klobásu. Tak si to dáváme. Je to otřesné. Napůl ohřátá klobása, hořčice téměř bez chuti. Jedeme pryč. Pořád míříme na Nové Hrady. Ještě lezeme na jeden kopec a pak volným pádem dolů. Jedu poslední. Najednou začal manévr zastavování. Nevidím proč a co se děje. Je to pro mě trochu nesnadné protože se mi cosi přihodilo se zadní brzdou a se zastavováním mám potíže. Jsme v Dobré Vodě u kostela. Právě tady vyvěrá čury mury ze země, je to pitné a lidi ze širokého okolí o nabírají do nádrží a lahví a pijou to. Dig.

Nejen, že je to pitné, ale ta voda má být léčivá. Ve skutečnosti tu vyvěrá podzemní jezero, ze kterého se stáčí Dobrá voda. Jezero má mít ohromnou rozlohu a mělo by stačit na cca sto let.

Tom.

Tak my taky. Kromě toho je tu pěkný výhled do Rakouska.

Pokračujeme ve sjezdu. Je dábelský. A chybějící zadní brzda... Zastavujeme v Nových Hradech v penzionu na večeri. Pěkné, pohodové, dobré až na maličkost. Běhají tu a řvou parchanti ve věku od 5ti do 10ti let. Všichni se k tomu staví velmi shovívavě. To se mi nelíbí! Měli by dostat po držce a pak by je měli vyhodit.

Dig.

Se nediv, když to jsou němečtí turisté, ti si můžou dělat co chtějí, bohužel i jejich děti. Být to češi, tak už děti dávno seřezali na hromádku. Bohužel nešvar, že se děti moc nemlátějí se začíná projevovat i u nás. Proutek se má ohýbat dokud je mladý.

Tom.

Po jídle se jedeme podívat do Terčina údolí. Nedávno byla o něm reportáž v Toulavé kameře. A měli pravdu. Je to tu moc pěkné. Od romantických rozvalin po umělý vodopád. Ten jsem zcela neromanticky použil jako sprchu.

Dig.

Vodní zvířecí se hned holt pozná ☺. Nám to s Tomem stačilo jen zdálky pozorovat a nenechat se při tom sežrat od komárů. Můj pokus o fotku s Digem pod

vodopádem dopadl tak, že kdo to neviděl na vlastní oči měl za to, že jsem fotila vodopádového ducha ☺.

Hnk.

Pořád je vedro. Prohlédli jsme si to, přečetli si tabule naučné stezky a jedeme někam bydlet. Tomáš mluví o nějaké pískovně vzdálené 15 km. No dobrá. Jede se nad očekávání dobře. Přejezdová rychlost vystoupala na 24, formace se ustálila na přejezdové, vedro polevilo, začíná se stmívat. Technika mi dneska prostě nepřeje. Kromě toho, že mi nejde zadní brzda, mě od včera zlobí řazení a teď přestala jít přední výstraha. Ale jedu poslední, tak ji moc nepotřebuju. Přejezd je rychlý a pohodový.

Dig.

Jak pro koho. Já se nemohla dočkat cíle. Pořád jen dlouhá, rovná tmavá silnice uprostřed lesů a tempo skoro vražedné. Ještě, že to nebylo do kopce.

Hnk.

Než jsme se nadáli je tma a projíždíme Suchdol nad Lužnicí. Motáme se tu po všech možných silnicích a pak uprostřed nejhustší tmy zamanévroval Tomáš doleva a zastavil. Jsme tu. Sjeli jsme písčitým povrchem na pláž a pěšky dohledali nocležiště. Dneska jenom parkujeme a nic nestavíme. Je teplo. Řádně jsem se jim tu vykoupal, sezobli jsme čokoládu a zalezli.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
pískovna	50	1365	67	13,6	37-17

Ráno 29.7. pátek

Dneska nikam nejedeme. Podle plánu je volný den a dnešní vedro vůbec není vhodné pro jízdu. A to kamkoliv. Hned po vylezení ze spacáku jdu do vody. Je fantastická. Všude panuje ticho a klid. Plavu si na druhý břeh sledován nevrlymi rybáři. Jsou tu dvě labutě a viditelně je zajímavá co jsem a proč jsem. A tak hrajeme hru na to, že já je nehoním a ony, že přede mnou neutíkají. Vždycky mě nechají přiblížit na metr, pootočí hlavu směrem ke mně, udělají 4 záběry nohama a zase mě nechají přiblížit. Naposled těch záběrů

udělaly víc a byly z mého dosahu. Tak jo. Udělal jsem si pohodlí, posadil se na dno tak abych měl ramena pod vodou a sledoval jak pomalu ti nejodvážnější oparně vstupují do vody. Do toho všeho mě ozobávají prťavé rybičky. Je to krása. Jenom to slunce strašně pálí. Po doplavání zpátky snídáme a přesunujeme stěžejní věci do stínu. Já se věnuju opravám, Hanka leží, Tomáš se chystá někam odejít.

Dig.

Večír jsem si vzpomněl, že zhruba v tuto dobu je tady kamarád s rodiči na dovolený. Zkusil jsem mu ráno zavolat a co to, opravdu jsou tady, bezva. Po ranní domluvě, odcházím za kamarádem na kus řeči a na pivo. Po přivezení zásob z krámu se zase vracím za zábavou a blbnutí ve vodě a kecání o všem možným a nemožným. Večír se jím už stěhuju do hospody a notně opilý se vracím zpátky.

Tom.

Přicházejí lidi a začíná rámus. Tomáš šel za nějakým kamarádem a my se flákáme ku prospěchu. Koupeme se, schneme, čteme si a tak pořád dokola. Před třináctou hodinou přišel Tomáš. Po krátké poradě jedou s Hankou nakoupit. Já budu ještě opravovat. Za hodinu byli zpátky. Najedli jsme se a zase si užíváme léta u vody.

Dig.

Já konečně zpracovala pár houbiček do bramboračky. Mňam, mňam.

Hnk.

A to až do večera. Tomáš nás zase opustil, podvečer volně plyne, čteme si a je krásně. K večeru se nám pomocí rádia doneslo, že se na nás žene bouřka a možná přívalové deště. Stavíme plné doupě a stan. A protože se setmělo, po koupeli zalézáme. Bouřka opravdu přišla. A hned dvě. Naštěstí nás zasáhly jen okraje. Takže za hodinu je po všem. Dost dlouho po té se přištrachal Tomáš. Bez rámusu upad a je ticho.

Dig.

Později se nám svěřil jak mu bylo moc líto, že sebou na „záletech“ neměl foťák se stativem. Chtěl si vyfotit blesky a takhle musí čekat na další příležitost.

Hnk.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
pískovna	30	1365	7,6	16,6	horko
Ráno 30. 7. sobota					

Budíme se v sedm. Po nočních bouřkách ani památky, je teplo, voda úžasná a vábí ke koupání. Tak jo, když tak vábí, rádi podlehneme. Velmi osvěžující. Snídáme, balíme. Dneska pojedeme jihočeskou nížinou. Tak doufám, že to bude aspoň chvíli po rovině. Odjíždíme v 10.

To se to povedlo. Slunce je vysoko a pálí. Miluju, když se zbytečně vstává! Jedeme. Pověštinou nás c.t. 32 vede lesem a ve stínu. Včerejší noční déšť to tu ochladil a tak moc netrpíme. I tady to mají pěkné.

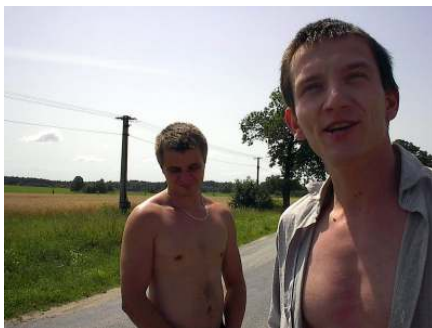
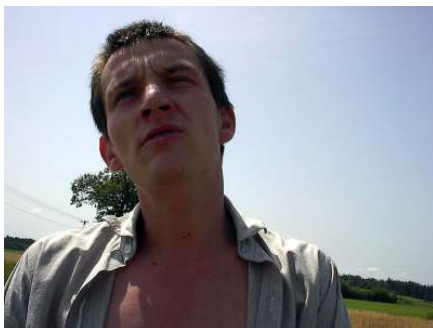

Lesy vypadají velmi hluboce a svěže. A tak jedeme a zastavujeme k odpočinku, hodnotíme pěknost kolem a je hezky. Dokonce jsme uprostřed lesa přijeli k občerstvení. Po bližším ohledání zjišťujeme, že jde o budovu, kde dříve sídlila pohraniční posádka. Ted' tu točí pivo. A to je dobře.

Dig.

Znovu ho čepuji do termosky a opět se to vyplácí. Když ho pijeme po jednom delším stoupání, banda cyklistů na lehko na nás čumí jak na blázny. Akorát by to ta termoska musela být tak dvoulitrová. To by už bylo něco! Tom.

Pokračujeme prosluněným lesem a odpočíváme na zbudovaných odpočívadlech. Podle mapy se pohybujeme celou dobu kousek od hranic. Po nějaké době se les mění v rozsáhlou mýtinu a na ní stojí hotel. Pravda, přemýšlíme o obědě, ale takhle jsme si ho nepředstavovali. Jedeme dál. Předjíždí nás skupinka výletníků. Není na nich nic zajímavého. Dva tatíci, tři matrony ale pozor, dvě velmi pěkná koťátka. Všichni nás předjeli a došly jim síly. Jedeme za nimi a zabýváme se svými věcmi. Zdoláváme kopec. V půlce zastavujeme. Není to nedostatkem sil, ale přebytkem tepla. Výletníci taky zastavují a rovněž padají vedrem. My používáme sprchu, oni nic. Nemají ani pití. Nabídl jsem jim sprchu, ale hrdě odmítají. Zejména ty dvě. Ale jsou krásné. I z blízka. Pokračujeme ve stoupání. Vyjeli jsme na slunce a minuli nějakou chatku. Chceme rychle někam, kde to nepálí. Najednou se za námi ozývá neartikulovaný řev. To zas někdo pořvává nějaké vtipnosti. Nevšímáme si toho. Řev nepolevuje. Znejistěli jsme a zpomalili. Poslední z výletnic, která nás dojela říká, že tam máme kamaráda. My? A tady? Zastavujeme. Dobíhá k nám rozevlátá postava. To vypadá jako... Ne to je blbost, kde by se tu vzal. Ale zase je dost akční aby... Je to Pavel. No nazdar! Asi tak 200 metrů za námi běžel. Ten vypadá! Kousek od nás zastavuje auto a z něj vystupuje Luboš. No taky nazdar.

Privítali jsme se, ocenili nečekanost a příjemnost setkání, prohodili pár vět a rozloučili se. Oni mají nějaké závazky kolem chatky, my chceme do stínu a na oběd. Terén se láme a my dojíždíme k hospodě. Je to dřevěná střecha na dvaceti podpórách. Velké a členité a příjemné. Dali jsme si oběd. Chutný a dobře připravený. Po něm zase vyrážíme do vedra. Je půl čtvrté a my ještě chceme dobýt hrad Lanštejn. Je odtud 10 km. Jedeme a jedeme, vzdorujeme horku, a něco se stalo se vzduchem. Není se čeho nadechnout. Takové to jako... krucinál, před bouřkou! No nic. Držíme se silnice a ta nás krátce po čtvrté dovedla ke hradu. Je velkej. Jdeme dovnitř. Je to tu bez průvodce. Mají tu nainstalovány info tabule s mnoha údaji o hradu a okolí, o politické situaci v dobách používání hradu, o jeho smutném konci i o zakonzervování. Je opravdu velmi rozsáhlý s mnoha poschodími a rampami pro návštěvníky. Jediná střecha je na věži, celá, funkční a upravená je budova půkrabství, jinak jsou tu jen obvodové zdi mnoha budov a paláců. Ve své době to muselo být něco...

Po prohlídce se jdeme ochladit na jedno do hospody Holubník. A zase na cestu. Chtěli bychom dojet někam před Dačice. Je pod mrakem a těžko se dýchá. Terén je zvlněný, nejede se nejlépe. Projeli jsme vesnici Peč, vyhrabali se na kopec nad ní a zalezli do lesa. Odstavili jsme kola a začali si povídat o zážitcích dne. Při tom připravovat ležení. do toho Hanka pronesla, že začíná pršet. To byl kalup! Ležení je do plného douštěto dotaženo natošup. V okamžiku, kdy jsme zápasili s posledním kolíkem, který nechtěl do země se rozpršelo. Začalo hřmít. Ale přichází to někde zpoza lesa. Nějak to tu nedává

mysl. Bouřka přeci nemůže postupovat proti větru! Lehce prší a za deset minut je po všem. Na pravém obzoru se začalo blýskat a hřmít. Další bouřka. I ta nás minula. A tak převážnou část noci kape a hřmí.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Peč	63	1425	60	15,7	34-17

Ráno 31.7. neděle

Je devět pryč a Hanka a Tomáš spějí. Musím je opatrně vzbudit. Je třeba jet dál. Dneska by mělo být víc atrakcí, tak ať je stihnem.

Dig.

Člověk se přece musí pořádně vyspat, když jede na nějakou pěknou atrakci, ne?

Tom.

Hm, tak nic.

Odjíždíme v jedenáct. Do Dačic jsou to 4 km, jsme tam hned. A stíháme prohlídku zámku v půl dvanácté. Pěkné, doporučuji.

A pak nás zajímá věž kostela. Má však otevřeno až od 13ti hodin. Zatím si dojdeme na oběd. Použili jsme restauraci hned u věže. Pochutnali jsme si. A vzhůru na věž. Nahoru po točitém strmém schodišti s několika zastávkami v místnostech v mezipatrech. Jsou tu stále expozice věcí, které se našly při archeo průzkumu v okolí. V posledním mezipatře jsou zvony. Tři. Velké. Bohužel nezvonějí. A už jsme nahoře na ochoze.

Je tu přenáramný rozhled po okolí. Pokochali jsme se a zase na cestu. Slezli jsme z věže a jedeme. Je pod mrakem, fouká mírně proti. Terén je zvlněnej, převažuje 12ti procentní stoupání. Je to nechutné. Naštěstí není horko a tak se to dá snést. Po 13ti km zastavujeme v Telči u obchodu a Tomáš s Hankou jdou nakoupit. Po nákupu nás navádím na náměstí - nejkrásnější na Moravě. Ona je tu pouť. No krucinál! 1000 li/m³. Vší tou změtí jsme se probili až k zámku. Absolvovali jsme prohlídku trasy A - Sály. Úžasné.

Po prohlídce se ještě kocháme náměstím, kde to rozbalila nějaká kapela neurčitého žánru. Zase dělají kravál! Rychle pryč. Dig.

Ještě než jsme utekli ze šíleného virválu a bordelu, jsem si stihnul u jednoho stánkaře koupit krásnej malej polštářek s vůní, nevím jak se to jmenuje. Takovej voňavej bordel, bílý květy se žlutým středem na zeleným stonku je to mrňavý, fakt si nevzpomenu. Krásně to vonělo a jak krásně se na tom pak spalo, kupodivu to přebilo i pach zpocenejch věcí. Tom.

Je 19 hodin. Chceme ještě dojet za Jemnici, která je vzdálená 18 km. Na mapě jsme si vyhlédli kudy odtud. Krásné, skvělé, famózní. V reálu jim tu chybí dva kilometry silnice, kterou se právě teď rozhodli rekonstruovat. Nezastavili nás. Toho, kdo s námi sjel Blaník a přešel Kokořínsko po Janině trase takováhle prkotina nerozhodí. Horší to bylo s tím, že logicky usoudili, že není-li silnice, netřeba značení, takže nám přidělali práci. A jsme z města venku. Je krásný podvečer, silnice připomíná horskou dráhu. Pořád nahoru a dolů a to velmi příkře. Jsme z toho poněkud unaveni. Začalo trochu pršet. Provedli jsme protidešťová opatření, čímž jsme způsobili, že pršet nejen přestalo, ale až do rána ani nekápl. Setmělo se. Projíždíme Jemnicí a v kopci za ní to pro dnešek balíme. Nocleh způsobujeme na kraji pole poněkud z kopce. Pro dnešek to stačí.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Jemnice	56	1475	50	15	28-11

Ráno 1.8. pondělí

Budíme se v půl deváté, je krásně. A jako vždy snídáme balíme a odjíždíme.

Je deset hodin. Slunce pálí, je to tu do kopce. A zase z kopce. A to až ke hradu Corštejn. Ten neuniknul našemu dobytí.

Navzdory tomu, že je pondělí a kultura má zavřeno, dá se na tento hrad vstoupit a to ještě v doprovodu a s výkladem krásné mladé průvodkyně. Je sice velmi pěkná a hrad rozsáhlý, leč je třeba pokračovat v cestě. Dneska kotvíme v kempu na Vranově. Za 15 km jsme tu. Z příjezdových cest je úžasný výhled na hrad a zámek. Dnes zavřený. Sjeli jsme do

města a dali si oběd. Jako tečku chtěla Hanka palačinku s karamellem a dostala s vaječňákem který nesnáší. No co dělat. Obětuji se a sním to. Dig.

Ještě, že Diga mám ☺. V každé situaci mě zachrání ...

Hnk.

Po jídle jsme se přesunuli do kempu a padali k vodě. Na slunci je 35°C a pěkně to pálí.

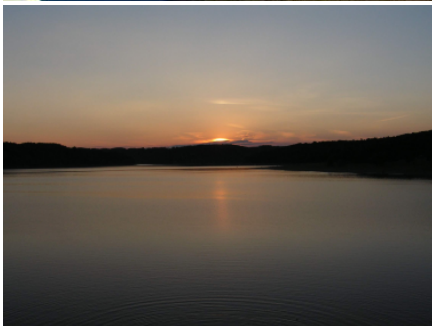
Do půl osmé se válíme u vody a pak se přendáváme do slušňáckého a jdeme posedět do nějakého lokálu, kde nám uvařej a nalejou.

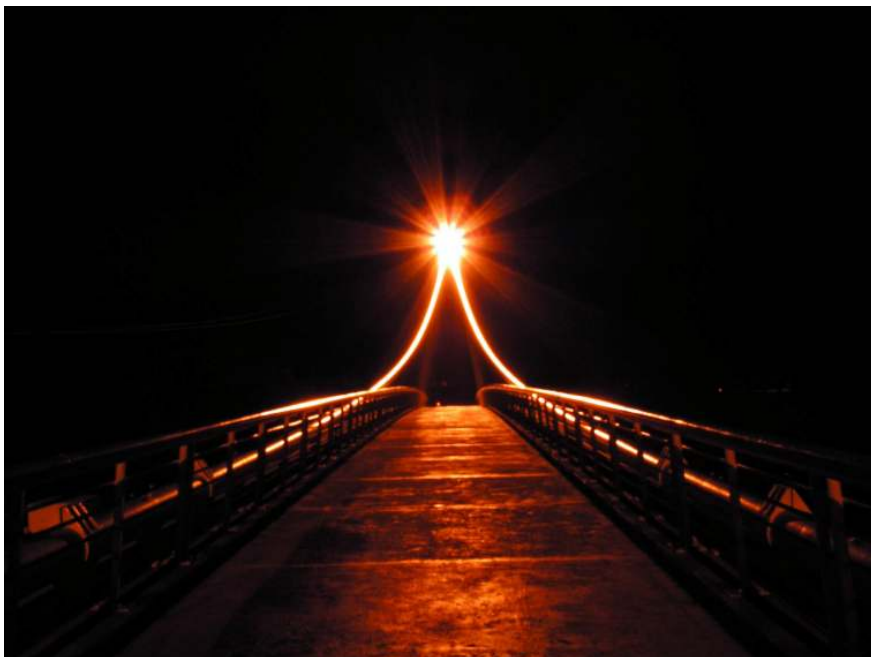

Náhodným výběrem jsme poctili návštěvou Vodnáře. Dali jsme si pizzu a pivo a pivo a pivo a pivo... Při zpáteční cestě Tomáš použil stativ (konečně) a nafotil nový most. Dig.

Seděli jsme v pizzerii a dívali se na krásný západ slunce nad přehradou, jenom k tomu něco chybělo. Pivo máme, ale jídlo nám ještě nedonesli, ach jo. Už na něj čekáme přes hodinu a čekáme a čekáme. Po hodině a půl se dočkáváme, naštěstí to mají dobré, tak si nás zase udobrujous a lejeme do sebe další pivo.

Stativ jsem už s sebou táhnul hodně dlouho, ale pořád nebylo co vyfotit, až se naskytl krásně nasvícený nový most přes rameno Uranovské přehrady, ale že ta fotka je!
Tom.

A pak jsme došli k ležení a zapadli jak vlastenci. Ne tak naše okolí. Různé skupinky se vracely ze svých dýchánek a večírků a to značně bez sebe kontroly. A dělaly rámus, řvali na sebe, dokonce se poprali o nějakou Lenku, zkrátka až do čtyř bylo veselo.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Vranovská přehrada	47	1502	26,8	14,9	34-14

Ráno 2.8. úterý

Vstáváme v 7.30. Schválně. Pojedeme totiž vláčkem odtud až na zámek. Blbost? ne tak docela. Jezdí tu autovláček se třemi vagónky. A protože zámek je na opravdu strmém kopci, raději se tam necháme vyvézt.

Později se ukázalo, že to byl znamenitý nápad. Hned jak nás vyvezli nahoru, jdeme na prohlídku. Zase je to tady velkolepé. Dig.

Zámek je to opravdu fantastický, je to splácanina xy stavebních slohů, zvenku to sice nevypadá tak nádherně jako vevnitř, ale i tak je pohled na něj velmi zajímavý a ve vnitř ještě zajímavější, však uvidíte sami, když ho navštívíte. Zvláště vstupní místností je člověk dost ohromen. Nádherně malbami zdobená, prosvětlená velká kruhová místnost s pěkně zpracovanými sochami. Tom.

Doporučuji k návštěvě. Po prohlídce slaňujeme přírodou dolů do města. A jedem si koupit snídaňosvačinooběd. Když to konzumujeme právě odbíjejí 12 hodin. Hance se

nějak neudělalo volno. Následkem toho potom dost spěcháme do kempu. Stihli jsme to.

Dig.

Nevolno už trvalo trochu déle. Musela jsem navštívit i hradní WC. Tam jsem ztvrdla velmi dlouho, že se na mě šla podívat i hajzlbabka jestli jsem v pořádku. Čkala jsem SMS od kluků ale těm jsem asi tak nechyběla... Hnk.

A po opatřeních se jdeme válet k vodě. Tady jsme narazili na něco neskutečného. Velmi krásná dívka nahore bez s překrásným xichtíkem. A nebrání se naší zvědavosti ani objektivům. Krása.

Zvedá se vítr, měli bychom jet. Než přijde ochlazení a bouřka, měli bychom být někde před Znojmem. Jedeme. Nejdříve po cestě podél části jezera. To je parádní. Po rovině a ve stínu stromů. A pak se před námi zjevila stěna. Když jsme ji s vypětím mnoha sil zdolali, zmizel porost a jsme na přímém slunci. A jedeme proti větru. Naštěstí to trochu chladí. A jedeme po rovině. A zvláštní je, že to docela jede. Rychlost neklesá pod 25 km/h. A jak tak jedeme, padnul na nás had. Pokusili jsme se ho eliminovat v hospodě u silnice v nějaké vesnici. Neúspěšně. Další pokus byl ve Znojmě hned za kopcem. Místními jsme si nechali poradit Pizzerii. A dobře jsme udělali. Krásně a dobře jsme se najedli, poseděli u fontánky uvnitř zahrádky a zase popojedem. Nemusíme nikam daleko, ale zase to chce nezůstat tady. Na mapě jsme si vybrali cestu značenou jako c.t. 48. To je ona. Napojíme se na ní za městem. Průjezd byl skvostný. Celou dobu jedeme dolů a kromě jednoho máme na semaforech všude zelenou. Krása. Jsme venku z města. Je krásný podvečer, vítr se utiřil, jedeme po rovině, jede se nádherně. Jen jedna malá starost tu je, a to nocleh. Kolem jsou pole nebo vinice a tedy na spaní nic moc. Spíš nic než moc. A tak zvolna postupujeme krajinou, na cedulích nás zvou do sklípků, bohužel je trochu pozdě, a je krásně. Už je skoro tma a vlevo se objevuje nějaký remízek. Zběžným průzkumem zjišťuju, že je použitelný. Podjíždíme závoru a nacházíme nejlepší místo v dosahu. Terén žádná sláva, ale nemůžeme si moc vybírat. Je tak krásně, že nebudeme stavět, ani natahovat šňůry.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Šatov	50	1541	38,4	15,8	35-19

Ráno 3.8. středa

Díky tomu, že Tomáš včera nevypnul buzení na mobilu, probudil nás tento do definitivního rána ve čtvrt na osm. Předtím, kolem šesté, tady byla liška. A nejspíš nepříliš Bystrouška. Podle obrázků v dětských knížkách a později i fotkách v různých encyklopediích jsem si tohle zvíře představoval jako většího psa, dost inteligentního, sytě zrzavé barvy s delším huňatým ohonem, na který se vejde průměrný Budulínek. To co vykuklo tady asi dva metry ode mě je těžké rozčarování. Vypelichanej podvraták, vyblitě

běžově šedé barvy a čumí jako tele na nový vrata. Viditelně toto zvíře nepochopilo co se tu událo za změnu. Chvilí na mě tupě zírala a pak odešla zpátky mezi stromy. Po Tomášově budíku pomalu ale opravdu velmi pomalu vstáváme.

Mezi tím se nad námi přehnalá přeháňka. Po desáté vyjíždíme na silnici. Chceme dojet do Mikulova, který je odsud kousek, prohlédnout si zámek a pak ještě jeskyni.

Dig.

Ten kousek byl 60 km. Ano, skutečně 60 km. To mi opravdu jako kousek nepřipadá. I podle cedulek po cestě kde nebyl Mikulov pěkně dlouho uveden jsem si říkala, že to asi nebude úplně tak jak mi to hoši naservírovali. Teprve po 15 ujetých km se na ceduli objevil první údaj o vzdálenosti k Mikulovu a to 45 km. Prý mi to kluci nechťeli říct abych nebrblala...

Hnk.

Nabíráme nebývalou rychlost v nebývalou dobu. Je pod mrakem, ale vedro. Krajina kolem je úplně placatá, ale není z ní nic vidět.

Uspořádání je takové, že cesta vede mezi poli a ta jsou od sebe dělena hradbou stromů. Tím se náš výhled scvrkává na 100 metrů pšenice a 50 metrů kukuřice. Během jízdy se mění tento stav jen nepatrně a to s ohledem na to, že některá pole jsou již sklizena a jiná dokonce zaorána. Celou dobu jízdy se neděje nic zajímavého a kilometry rychle přibývají.

Dig.

Akorát jsme Hance neřekli přesnou vzdálenost a zhruba už tři hodiny ji říkáme, že je to jenom kousíček, že už tam budeme. A ono pořád nic. Naštěstí cesta krásně ubíhala a jelo se velmi dobře. Nebyli jsme ukamenováni. Tom.

Děláme jen několik zastávek na napití případně odskočení si.

Cyklotrasy jsou vedeny tak, že jsme potkali jen pár aut a to ještě většina z nich jela neoprávněně po cyklostezkách. Pořád je zataženo a dýchá se čím dál hůř. Podle směrovek jsme za chvíli v cíli. A opravdu. Zdolali jsme kopeček, projeli stavbou a je tu Mikulov. Hned na kraji Billa a za námi bouřkový mrak. Tak honem na nákup a po něm do hospody na oběd. Je 15 hodin. Nákup se opravdu vydařil. Nějak se po naložení potravin nemůžu rozjet. Začíná pršet. Teda tolik štěstí najednou.... Máme hospodu. Je sice trochu problém zaparkovat tak aby nepršelo na kola, ale jsme nadmíru šikovní a dokázali jsme to. Lokál je nevelký, ale příjemný. Vrchní pohodový a jídlo dobré, není si nač stěžovat. Venku se mezitím vypršelo a tak vzhůru na zámek. Že to nebude jen tak jsme čekali, ale že to bude voprz do nebe volající... Je to strašně do kopce. To je v pořádku. To tyhle stavby bývají. Ale že nepůjde najít vchod jsme netušili. Značil to tu naprostej dement. Šipky a cedule vás dovedou na náměstí a tam si musíte poradit jak umíte. Nejen k zámku, ale i k ostatním památkám se buď doptáte a nebo na ně náhodou narazíte. Vchod do zámku je jen malá překlenutá branka mezi zástavbou. A v její členitosti ji nenajdete, pokud nevíte co hledáte. Díky tomu všemu jsme centrum objeli 2x samozřejmě i s tím šíleným stoupáním. Vjezd jsme našli náhodou v okamžiku, kdy jsme to chtěli vzdát. Zámek jako takový je obrovský rozlohou, ale nic moc expozičně. Jsou tu úplně prázdné místnosti bez jakýchkoliv výzdob vybavené vitrínami. V nich jsou ve většině případů fotografie exponátů, případně nějaké archiválie. Pak je tu několik velkoplošných panelů ne příliš kvalitně potitštěných. Většina vyobrazení je věnována konci II. Světové války, kdy byl hrad ohromným skladištěm nejcennějších artefaktů z celé Evropy. To bylo poslední šťastné období zámku. Když bylo těsně před koncem války, mělo se všechno přestěhovat někam pryč. Ale protože vítězná vojska postupovala rychleji než se čekalo, zapálili poslední němečtí vojáci celý zámek i se vším co bylo uvnitř. Destrukce byla dokonalá. Zbyly jen obvodové zdi. Pak se náradí chopili nadšenci a pod vedením historiků postavili celý zámek znovu. Z interiéru se však nedochovala ani jedna fotografie a z pamětníků nikdo nepřežil, takže místnosti zůstaly holé.

Co se však dochovalo, je velký sud ve sklepě. Opravdu velký. Prý sloužil k tomu, že se do něj odváděla vinná daň. Akorát by mě zajímalo podle jakého klíče se to tam lilo. Přeci nejde míchat jen tak nějaká vína...

Dig.

Ke cti zámku slouží to, že ho po vyhoření na konci 2. světové války dokázali zase postavit a to v rámci akce Z. Musela to být pěkná makačka, takovouhle potvoru znovu postavit.
Tom.

Po prohlídce chceme ještě jeskyni. Mají tu na ni šipky, ale je to nějak zmatečné. Tomáš našel v mapě, že je mimo město na druhém kopci a ne tady. Pěším průzkumem to potvrdil. Tím jsme ztratili tolik času, že už zavřeli. Tak tedy malá změna, pojedeme na přehradu Nové Mlýny, tam přespíme a zítra se sem vrátíme. Vyrázili jsme. Nejdříve dolů a pak samozřejmě ostře nahoru. Jede se mizerně. Máme před sebou 10 km, ale vůbec to

nejede. Až asi poslední 2 km jedeme dolů. A to velmi svižně. Zastavujeme v Milovicích na jedno. Je tu houf cyklistů a po zaparkování všichni velmi kriticky hodnotí naši výstroj a výstroj. Ukázalo se, že jsou to nějakí jelimani z Brna. Teda tak blbý kecý jsem ještě neslyšel. Zejména rádoby odborné hodnocení rámu a převodů a verzí, které máme namontovány. Takoví jsou to odborníci, že si nevšimli na první pohled viditelné skutečnosti, že máme veškerou techniku sestavenou z komponentů a to ještě různých firem. Miluji tak chytré a vzdělané spoluobčany. A pak když jsem prošel kolem jejich kol a až na jednu výjimku byli vystrojeni systémem Shimano Sis trojkové řady, nepochybně dodané s celým kolem do některého z místních supermarketů, bylo mi jasno. Jsme v kraji teoretiků. Začíná pršet. Dopili jsme a jedeme se ubytovat. Jedeme po silnici podél hráze a nějak tady není ta cestička, po které jsem tam už jednou jel. Použili jsme jinou. Na jejím konci je můstek přes rameno Dyje obcházející přehradu. No můstek... To je silně vyjádření. Jsou tu tři palety navzájem nějak spojené a jaksi podepřené, ale unese nás to. Dig.

Ještě si zapomněl zmínit jednu podstatnou věc. Můstek nebyl až tak takový problém, ale to co bylo pod tím. Pokud spadnete do čisté vody, nic se neděje, časem oschnete. Ale tohle bylo teda něco. Směs stojaté vody a splasů z blízké minikolonie rybářů a smrad z kterého má mindrák i pražská kanalizace. Teď si představte, jak na to najíždíte těžce naloženým kolem s jednou nohou na „mostku“ a pod váma to divně křupe. Naštěstí, přežili jsme bez úhony, ale nějak jsme zapomněli, že nás čeká ráno to samý. Přeli jsme dvakrát.

Tom.

Ono i rameno Dyje je velmi vznešené označení. Já bych to pospala slovy: malý smrdutý potůček.

Hnk.

Dostali jsme kola na druhou stranu a jsme na místě. Postavili jsme plné verze příbytků a to tak těsně, že při dokončování začalo pršet. Slezli jsme se u nás,

postavili velkokapacitní kuchyň a ohřáli 16 nožiček párků. A hned to taky s rohlíkama a kremžskou hořčicí spořádali. Pak jsme zalehli a poslouchali Šimka s Bubílkovou z Tomášova hrajítka puštěného přes moji palubní zvukovou soustavu. Pořád trochu prší a k tomu se zvedl vítr. Silný nárazový. Doupe se otrásá pod nárazy ale drží. A to celou noc. Jenom to dělá děsnej kravál a tak jsem až na pár klidných chvil nespál a čekal na ráno.

Dig.

Já spala až do rána ale stejně jako Diga mě budily rázy plachty. Hnk.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Nové Mlýny	55	1611	70	17,7	26-18

Ráno 4.8. čtvrtek

Kromě toho, že v noci foukalo a chvílema přšelo, bylo horko. Spali jsme na štítě se spacáky jen tak hozenými přes sebe. Tím, že je doupe postaveno správně - zadní stranou proti větru, funguje plachta jako přitlačná lišta. Když do ní foukne přimáčkne se k zemi. Díky tomu sem nefouká a proudící vzduch jen lehce celou stavbu provětrává. Jenom ten rámus.

Dig.

Nesmíme zapomenout upřít Tomášovi jeho zásluhy ☺. Měl před naším doupětem postaven svůj stan a tak nás alespoň trochu z větru odstínil. Hnk.

A začalo přšet. Tentokrát mocně. Usínám a odpočívám. Vzbudilo mě ticho. Neprší, nefouká. Je 11 hodin. Aha, tak fouká. To byla jen přestávka. Snídáme zvolna balíme a odjíždíme.

Nejdříve zdoláváme tu pseudolávku nad smrdutostí a pak na silnici. Kus jedeme s větrem v zádech. To je fofr. Pálíme to 25 aniž bychom šlápli. Takto pěkně jsme projeli Milovice a za nimi vyfuněli 3 km do ostrého kopce. A po dalších kilometrech vesměs nahoru jsme zase v Mikulově. Tady bych apeloval na Tomáše: **Ty vole, dávej bacha na značky!** Stalo se totiž to, že málem sejmul policajty jedoucí po hlavní. Dig.

Trochu jsem přehlíd značku konec hlavní silnice (no po pravdě jsem si ji prostě nevšiml) a zabrzdil těšně u vozu policie ČR. Ti na mě tupě zírali jak se na ně řítí těžce naložená obluda, ale přežil jsem a naštěstí i bez pokuty.

Tom.

Ještě kopeček a jsme u vstupu do jeskyně Turolď. Prohlídka je až za 45 minut. Nevadí. Poseděli jsme, pojedli ze zásob a Hanka nám početla z knihy **Největší skandál v dějinách lidstva (sci-fi povídky)**. Je tu průvodkyně. Takové blond pískle. Ale vyzná se. Jdeme na prohlídku doprovázenou nejen strohými fakty o jeskyni a různých šutrech ale i doplňky blondátého nadělení. Trefnými a vtipnými.

Pěkně. Jeskyně nestojí za návštěvu, ale ta průvodkyně tomu dodala alespoň zdání zajímavosti. Po zakončení jedeme na oběd a nakoupit. Oběd proběhl standardně a nákup taky. A ven z města. Budeme pokračovat po c.t. 41, která nás včera dovedla sem. Ano, jede se po ní krásně. Vítr máme na 40ti minutách a jsme zašití mezi stromy. Jede to úžasně. Po deseti km jsme vjeli do Lednicko Valtického Areálu. A teď se držíme místního značení. Lokalita byla kdysi upravena jako romantické údolí na velké rozloze s umělou říčkou a mnoha stavbami romantizmu. Jako první máme v cestě Tři Grácie. Jde o napodobeninu průčelí antického půlobloukovitého paláce s mnoha antickými sochami zasazenými do výklenků na pavlači, jemuž vévodí sousoší tří grácií uprostřed mimo stavbu. Je to opravené a vypadá to velmi pěkně.

Za několik dalších km je tu Apolónův Palác. Zase je to antika, tentokrát napodobenina průčelí chrámu. Teď se to opravuje, ale i tak to vypadá pompézně.

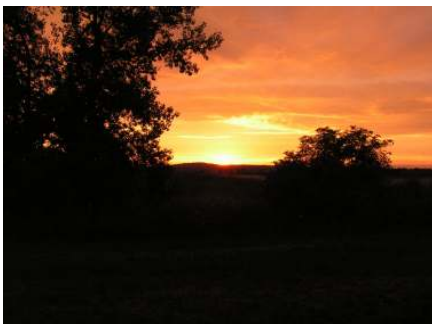

A ještě nějaké kilometry a stojíme před Janovým Hradem. Stavba zříceniny středověkého hradu. No to je úplná paráda. Dig.

Janův Hrad na mě udělal obrovský dojem. Škoda, že s sebou nemám občanku a druhého svědka. Hned bych se tu vdávala ☺. Hnk.

Funguje to jako obřadní síň, místo pro pořádání podnikových mejdanů, ale i prostí návštěvníci tam mohou. Bohužel jen do 16ti hodin. Je 19. To je blbý. Dobrá. Teď ještě chceme na Minaret a pak někam k Podivínu a pro dnešek konec. Kdysi jsem tu byl a minaret byl volně přístupný. Teď tomu tak není. Je na tom břehu říčky, kde sousedí s Lednickým zámeckým parkem. Udělali tu plot a z naší strany se tam nedá dostat. No nic. Směr Podivín a za ním nocleh. A podařilo se, máme krásné místočko zašité v rohu pole kryté vzrostlou kukuřicí a akátovým hájem. Sem na nás může vítr jen velmi málo. A že má dneska fofr a sílu. Z tohoto místa je vidět nádherný západ slunce a ostatní doprovodné jevy.

Takovou hru barev jsem dlouho neviděl. Tak, jako duševní potrava to stačí, teď večere. Po ní jsme nádherně vytuhli.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Podivín	42,5	1661	50,2	15,5	26-11

Ráno 5.8. pátek

Probudili jsme se v osm. Vůbec nám nevadil rámus nedaleké dálnice a ještě bližší železnice s hlavním tahem na Vídeň. Je pěkně, vítr stále pofukuje a chvilinkama vykukuje zamžené slunce. Probíhají obvyklé ranní procedury. Odjíždíme pole a jsme na silnici. Při vjezdu do Podivína jsme bohužel viděli jak skončil velmi starý pán. Byl oblečen v hnědém saku a kalhotách a ležel tváří k zemi přes své kolo. Patrně ho stihla zástava životních funkcí v sedle. Právě přijela záchranka. Z ní pln spěchu vystoupil doktor a hned k pánovi. Ale po krátké chvíli se napřímil a vrátil se pomalu do vozu. Víc jsme neviděli. A v duchu myšlenek na to jak jednoduché je opustit tento svět jsme zdolali 7 km do Lednice. Je krásný den, svítí slunce ale nepřipaluje. Zaparkovali jsme kola a jdeme se podívat na zámek, zahradu, park a minaret. Ze zámku jsme prošli jen druhý okruh. Ale i ten byl velmi pěkný a zajímavý.

Potom jsme se pokusili zajít do skleníku. Ale marně. Nejdříve to nešlo najít díky skvělému značení a pak měli polední pauzu. A tak jsme se šli podívat na akvária. Mají je umístěna v bývalé konírně a jsou velkolepá.

No a na řadě je minaret. Začíná nás tlačit čas. Chceme ještě do Valtic na zámek. Takže rušíme skleník a první okruh. Aspoň bude důvod se sem vrátit jindy. Kromě toho park je tak rozsáhlý, že jeden den na jeho prohlídku bude sotva stačit. Od zámku k minaretu je to vzduchem cca 1km. Parkem dva.

Je tu spousta rybníčků, jezírek, ostrůvků a říčka. To se tehdy při projektování a stavbě architekti vyřádili. A jsme tu. Minaret. Prý truc stavba zdejšího knížete protože se nemohl dohodnout s měšťany, kde jim postaví kostel. Je to opět pojato velkolepě. A doplněno i takovými detaily, jako jsou nápisy v arabštině po celém obvodu základny stavby.

Dig.

Prý se jedná o citáty z koránu.

Hnk.

Působí velmi autenticky. Je přístupný a ze všech tří ochozů je pěkný výhled.

Dig.

A taky těch jeho 302 schodů se dá pěkně šlapat ☺. Výhled z 60 m vysokého Minaretu za to ale určitě stojí!

Hnk.

Zajímavé bylo nahoře sledovat, jak skoro každý odvážně a rychle vyšplhal na horní ochoz, ale přibližovat se k zábradlí se nikomu moc nechtělo. O mně byste, jako o někom, kdo má závratě když si stoupne na židli, předpokládali to samé. Jenže, chyba lávky. Na jaře jsem byl v Paříži a samozřejmě na Eiffelovce. Sice mi cestou na horu moc dobře nebylo, to uznávám, ale ten šok z horního ochozu byl šilenej a nádhernej zároveň. Celý město jak na dlani, pod námi lidé menší než mravenečkové, prostě super. Po takovém šoku, člověk vlez na minaret, podíval se dolů a řekl: "Hm nízký". Ale teď vážně: Rozhled je opravdu parádní a je krásné vidět celý park a zámek, jako z letadla. Všem závratačkům doporučuji!

Tom.

Tak, ale je třeba jet. Vracíme se k zámku, a po krátkých přípravách jedeme. Směr Valtice. Za dvacet minut vjíždíme do města. A hned k zámku.

A opět díky značení nemůžeme najít pokladnu. Hledáme a hledáme a našli jsme šipku na kusu papíru na bílé zdi a to až po nakouknutí do chodby která podle značení vede k vinotéce. Stihli jsme poslední prohlídku. Průvodkyně, menší pěkná a velmi živá holčička vykládá velmi pěkně, srozumitelně a zajímavě. Bohužel ji ruší tři malí parchanti ve věku od 2 do 4 let. Žvatlají a řvou a to při každé nepatrné příležitosti. Já osobně bych takhle malé děti do kulturních zařízení nepouštěl. Oni z toho nic nemají a ještě otravují ostatní. Přesto průvodkyně svou obratností dokázala, že prohlídka byla pěkná. Plni duševní potavy jdeme sehnat nějakou potravu fyzickou. Nabízejí nám ji v restauraci Vinařský dům. Já jsem se svou porcí kvěťáku velmi spokojen. Ale Hanka a Tomáš vrčej, že jejich jídlo nestojí za nic. Po nasycení chceme vidět poslední tři atrakce Lednického Valtického areálu. Jde o Kolonádu, Vítězný oblouk a kapli svatého Huberta. Všechno je to roztroušeno po krajině a má to být v duchu staveb Tří Grácií. Po značce opouštíme město a jedeme do kopce. A za T

křížovatkou mám pocit, že si Tomáš dělá srandu. V našem směru je asfaltová stěna nahoru. Pokud chceme na Kolonádu musíme ji zdolat. Tomáš ji vyjel jako nic. Ano má k dispozici převod 1:1,75. Tedy do pomala. Já mám jen 1:0,9. Ale taky jsem ji zdolal. Bolej mě plíce a celý oběd padl na posledních 200 metrů. Hanka to nemá a celou cestu tlačí. Jdu jí na pomoc. U stavby padám do mdlého odpočinku. Ležím na zádech v trávě a nemám sílu se na onu velkolepost podívat. Po deseti minutách se mi do žil jakš takš vrátil život a tak se opatrně, pomalu a namáhavě zvedám a jdu se na dílo podívat.

Jo, je krásné, ale na kole sem víckrát nepojedu. Po odpočinku jedeme dál. To, co jsme pracně vydřeli nahoru teď zase sletíme dolů. Hanka nasadila výraz totálního znechucení a lítosti. Opravdu. Dole jsme za 20 sekund. Moje rychlost dosáhla hodnoty 65 km/h. A pokračujeme do města a skrz něj druhou stranou ven. Pak zase po značce. Jede se celkem dobře a to navzdory tomu, že tu není asfalt, ale jen polní cesta. Trochu to s námi třese a hází, ale jet se dá. Akorát jedna věc mi kalí radost ze života. Prasklo mi lanko od generátoru a ten následkem toho nejde vypnout. Blbý. Zase to u mají značený tak akorát na zmagorení nepřítele! Ale jsme šikovní a tak jsme našli ten správný směr z pěti možných. Asi po půl kilometru je tu nějaká stavba. Aha, to je ta kaple svatého Huberta.

Pěkná, ale už chceme Vítězný oblouk a zalehnout. A tak se suneme hlubokým lesem po pěšině a nebýt té hlavní na Břeclav, jsme tu úplně sami a v naprostém tichu. Přijíždíme k oblouku. Ano, skutečně jde o zmenšenou kopii toho Pařížského. Rozdíl je jen v pár detailech, leč zanedbatelných.

Dig.

Hlavně jsme tu sami ! To se v Paříži nikomu nepovede. Naše pozdější zkušenosti to jen potvrzují. Paříž je jedna velká fronta na vše.

Hnk.

Jako každý správný vítěz jsme si ho projeli. Já dokonce dvakrát. A to byla poslední věc stojící za shlednutí v celém rozsáhlém areálu.

Ted' ještě to spaní. Musíme to zvládnout někde tady. Břeclav je co by šutrem... a v jejím okolí je to blbý. Po delším usilovném hledání máme. Není nás vidět odnikud, silnici slyšíme jen slabě a tak jdeme spát. Ani nestavíme. Je pěkně, pršet nebude. Hanka nám ještě přčetla kapitolu a to je pro dnešek vše.

Dig.

Pěkně sice je ale taky jsme pěkně obklopeni divokými prasaty. Navíc bez plachty nemáme žádnou ochranu proti běžícím sviním. Pokud se rozhodnou proběhnout naším doupětem nic nás nezachrání. Snad jedině Tomášův stan standardně postavený před námi. Raději si vybírám strom, který bude můj při návštěvě místních čtyřnožců. A přemýšlím zda to vůbec stihnu se na něj vyšplhat pokud se prasata rozhodnou nás blíže poznat. Nakonec měl s nimi nejbližší kontakt Tomáš. Nechal si totiž, chytrolín, ve stanu natrhané špendlíky a nějaké odvážné prasátko se mu skrz podlážku stanu zkoušelo část jeho úlovku čmajznout a sežrat. Tom si špendlíky ubránil ale oba dva máme zážitek na velmi dlouhou. *Hnk.*

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
L.V.a.	65	1692	30,3	13,7	33-9

Ráno 6.8. sobota

Celá noc byla opravdu zajímavá. Evidentně se jednalo o jedinej větší les na oblast tak 100 km². A tolik prasat jako tady taky jinde nepamatuju. Menší chybičkou bylo, že jsem měl v igelitce zabalený špendlíky na ranní sporádání a nějak mi nedošlo, že prasata je maj taky velmi rádi. Jen co jsem zaleh, tak ani ne za půl hodiny se přištrachalo prase a začalo mi podrejšvat stan těsně u mojí hlavy, pocit nic moc. Funění, dupání, štrachání a teď člověk přemýšlí co má dělat. Bud' nechat prase na pokoji a snad ho to časem přestane bavit a nebo ho vyplašit. Ale neproběhne mi náhodou stanem? To se nikdy nedozvím, nechal jsem ho na pokoji a po chvíli odešlo samo. Ještě

chvilí kolem stanu štrachalo, ale pak jsem už usnul. Ráno jsem zjistil, že stan je podrytej na třech místech. Asi měly hlad. Tom.

Probudil nás Tomášův mobil nastavený bůhví proč na půl osmou. Obvykle bych se mu snažil vynadat, ale dneska je to dobré. Krátce na to začíná pršet. Bleskově přetahujeme plachtu a čekáme až přestane. A ono ne. Dobrá, dotahujeme doupě do plné verze. A já se vrhám na opravu generátoru. Po dvou hodinách jsem hotov. Pršet přestalo, můžeme začít s ranními procedurami. Jen jsem sklídl nářadí začalo znovu pršet. Hm, to je otrava. Je půl jedenácté a my ještě pořád nemáme za sebou ani kilometr. Kromě toho jsme se dohodli na velké poradě, kde se probeře co dál s trasou. Po Břeclavi má totiž přijít část Beskyd, kde to není až zas tak zajímavé a tak bychom rádi provedli pár změn. Porada proběhla před dvanáctou. Výsledek je ten, že teď se přesuneme do Břeclavi cca 6 km, odtud pojedeme vlakem do Valmezu a pak do obou věcí pod Radhoštěm, přičemž cestou se stavíme u Radegasta. Pak se budeme placatit v okolí, kde prolezeme kde co. Až to bude, přesuneme se vlakem do Pardubic a odtud přepadneme Bor u Chroustovic. To je to místo kde se zašívá Maroš. Pokud to vyjde časově, provedem výpad k Pavlovi na stodůlku a pak jednodenním přejezdem Kolín - Praha zakončíme letošní velkolepost. Tolik plán. Vyjždíme v jednu.

Jedeme po ž.t.z až do Břeclavi. Po krátkém manévrování ve městě brzdíme u nádraží. Vlak jede ve tři a nějaké drobné. Čekání trávíme odpočinkem. Tak zase jinak. Ve vlaku není zařazen služební vůz. Jsou tu tři vozy se zjednodušenou přepravou kol. To je ten vagón, který má vybourané jedno kupé a místo něj je plošina pro kola. Vyznačují se úzkými dveřmi a vysokými schody. Kromě nás je tu velká skupina dětí a pár dospělých na kolech. Jim se povedlo se do vlaku nabouchat. My jsme osiřeli na nástupišti. Další vlak jede v 17.05 a v Hulíně má přípoj. Tím pojedeme. A zase čekáme. Dlouhou chvíli si krátíme čtením denního tisku. Za námi přistavili vlak. Za pár minut ohlásili, že je to rychlík do Přerova. Tím pojedeme! V Hulíně staví a má služebák. Narozdíl od couráku, který právě přistavili a kterým jsme měli jet.

Sice po nás chtějí abychom odstrojili, ale dobrá. Hanka zabrala kupé a já s Tomášem nakládáme kola. A jedeme. Rychlík jede opravdu rychle. Krajina se za okny míhá a tak raději pokračujeme v četbě novin. Za hodinu jsme v Hulíně. Máme dost času, protože jsme tu o vlak a rychlík dřív. Po vystoupení a vyložení se k nám přidala paní, cca 50 let. Zajímali jsme ji a tak se ptala a my odpovídali a povídali. A tak nám příjemně uběhlo čekání na vlak do Valmezu. Trochu hloupé je, že přijel motorák a jeden vagónek.

Dig.

Připomíná mi to cestování po Slovensku. Tam cestovanie vlakom také zakončil malý motoráček. Na drezínu ještě nikdy našťastí nedošlo.

Hnk.

Namáčkli jsme se s kolama do zadní části vagónku a zase se vezeme. Tenhle courák se opravdu courá. Máme tedy čas si prohlížet krajinu kolem. Je sice velmi pěkná, ale dost do kopce. Přesněji - všude kolem jsou kopce. Vysoké. Jsem opravdu rád, že jsme tu proto, abychom je vyjeli. Slunce zapadá a jsme v cílové stanici Valmez. Pro nevzdělance a zabeďněnce Valašské Meziříčí. Vystupujeme a ptáme se průvodčího na hospodu. Ten popošel k motoráku, kde dva posunovači odpojovali vagónek a předal dotaz dál. „Hej, kde je tu ještě futro?“ Jeden z oražovců s obrovským pupkem došel až k nám a začal vysvětlovat kudy kam. Věřím mu. Jeho tělesná schránka je zárukou, že ví o čem mluví. Jedeme podle jeho návodu, ale už nevařej. Poslali nás o kousek dál a tady se najíme.

Dig.

Je to z větší části herna než restaurace ale jídlo bylo dobré.

Hnk.

Podařilo se. Místní Jehla byla velmi dobrá a stravitelná. Pojedeme. Venku se mezi tím setmělo a ochladilo. Přiblížili jsme se a po hlavní opouštíme Valmez. Jedeme tmou mezi mnoha auty, kilometry přibývají, elektrika funguje, neděje se nic mimořádného. Až u jedné benzínky nás předjeli policajti se zapnutými majáky a blikajícím nápisem STOP. Tekutin by se ve mně v tom okamžiku nadořezal. Kola sice svítěj, blikaj, jedeme správně a vůbec jsme vzorem ctnosti. Tedy až na maličkost. Právě jedeme z hospody a jestli nás nechaj fouknout, seberou nám kromě řidičáku a ostatních dokladů i lístek od čistírny. Zajeli k pumpě. Dobře budeme hrát hodný. Najedeme si za ně i s máváním ploutvemi a ostatním divadlem kolem. Začal nás předjíždět kamión s návěsem a po dokončení manévru zajel za policajty. Že by? Tak jo. Vzhledem k novým skutečnostem je objedem a budeme dělat, že se nás tohleto tady netýká. Provedli jsme ukázkový manévr „objíždění“ a mazali do tmy. Škoda, že nemůžeme ještě povypínat ten náš cirkus a dělat neviditelné. V zrcátku vidím, že se policajti zabývají kamiónem a my je nezajímáme. Ještě tak. Provoz se zmírnil, jede se lépe. Projíždíme Zubří. A je to tu. Moje poškozené sedlo se odporoučelo.

Dig.

Asi nevydrželo na rozdíl od nás psychický otřes s blikajícími policisty.

Hnk.

Tak to jsme teda potřebovali! Pravda je, že je to premiéra. Ještě nikdy v dějinách HT se nestalo, aby kolo znepojíždělo kvůli rozbitému sedlu. Co se stalo: Při přechodu Novohradských hor praskla levá část konstrukce sedla v místě, kde je stavitelným mechanismem připevněna k sedlovce. Na posezu se nic nezměnilo. Jediné čím se to projevovalo bylo vrzání. Hledal jsem zdroj toho zvuku. Mnohokrát. Lil jsem olej do všech míst, která se mohla o sebe jen trochu třít, ale marně. Na prasklinu jsem přišel až na Nových Mlýnech. Od té doby nebyla příležitost s tím něco udělat. Ted' je tma, půl jedenácté, stojíme na zastávce autobusu a začíná být zima. Tomáš kouknul na GPS a prohlásil, že se tu nikde spát nedá. Hanka viděla nějakou odbočku a tak ji jeli prozkoumat. Za půl hodiny byli zpátky s konstatováním, že nic.

Dig.

Pěkně jsme se projeli. Všude bylo obydleno. Samé domečky a zahrádky. Nikde vhodný plácek nebo nějaké nouzové úložiště. Do kempu v Rožnově bylo moc daleko aby byl Dig schopný dojet bez sedla. Já se svým kolem bych to asi zkusila ale s jeho kolem si netroufím ani ve snu! Musíme hledat dál. Hnk.

Před zastávkou je taky odbočka. Tam se jdu podívat já. Našel jsem plácek, ale bylo by poněkud drzé se tu ubytovat. Kousek odtud zaležá jakási cesta někam do porostu. A tam to je. Místečko přesně pro nás. Kousek od hučící řeky, nedaleko silnice a to celé na hnoji. Paráda. Všude je mokro. Nejspíš tu nedávno hodně pršelo. Stavíme plnou verzi doupěte a nazdar. Dig.

Mokro je slabej výraz. Dostat se na noclech znamenalo mokrý nohy až nad kotníky, ale zato máme kde spát. Najeli jsme s Hankou takovejch deset km a na nic pořádného jsme nenatrefili. Zákon schválnosti funguje, měli jsme to, co by šutrem dohodil. Tom.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Zubří	26,7	1714	21,9	14,3	25-8

Ráno 7.8. neděle

Probouzíme se před osmou. Svítí slunce, ale není nejtepleji. Dig.

Už jsme řádně prohlédnutí místními psíky na ranní procházce s páníčkem. Hnk.

Při denním světle kontroluji rozsah škod. Je to v kýblu. Pomohl by někdo, kdo vládne svářečkou, nebo někdo, kdo vládne obchodem s cyklopotřebami. Situace je neveselá. Snídáme, balíme a dál se uvidí.

A vidělo se. Než ostatní dobalili vydal jsem se do obydlené části místa kde spíme a pokusil se sehnat místního šikulu se svářečkou. No, je to opravdu dobrý nápad zvlášť, v neděli dopoledne. Téměř všechna stavení momentálně obývají ženy a manželky, které mi potvrzují, že jejich chlapi dokážou se svářečkou zázraky. Ale momentálně jsou s dětmi venku, u příbuzných, na cvičáku se psy atd. Jedna mi slíbila, že až se ten její v 11 vrátí tak určitě... Je deset. Není jiná možnost. Zatím jsme dobalili a přesunují se na zastávku, kde je lavička a čteme si. Počasí zatím nezlobí. Svítí slunce a je pěkně. Před jedenáctou opět

presun. Tentokrát k baráku, kde nám slíbili pomoc. Jsme tu a paní se nás snaží zabavit, než přijede ten její. Zatím se přehnal přehánka. Přijel a zavedl nás do své kovárny. No krása! Něco takového bych taky chtěl. Opřel se od opravy a zatím jeho syn se stará o naši zábavu. Za půl hodiny je hotovo. Poděkovali jsme, k zemi se poklonili a odjeli. Ne daleko. Na předměstí Rožnova jsme navštívili Billu a po krátké svačince hurá na hlavní atrakci dneška. Valašské muzeum v přírodě. Bohužel nám na část zase pršelo. Přesněji na prohlídku Mlýnské doliny. Prováděl nás mladý sympatický průvodce. Zavedl nás do každého stavení, povyprávěl co to vlastně vidíme, jak o funguje, co kolem toho lidi tenkrát, a pak nechal techniku pustit. To byla krása. Všechno v provozu. Od pily, valchy a mlýna až po hamr se dvěma kladivy.

A na závěr vozovna. Tam bylo k vidění vše co jen trochu jezdilo. Od všelijakých saní až po všechno co mělo kola. Velmi pěkné. Pak jsme se šli podívat na dřevěné městečko. I to bylo velmi pěkné. A na závěr Valašská dědina. Přenesli sem domečky a chaloupky ze všech možných končin Moravy a velmi citlivě je umístili do terénu, který co možná nejvíce připomínal místo odkud byly stavby přivezeny. Některé i s interiérem. Pěji chválu. Moc hezké. Všechno jsme prošmejdili a pojedeme.

Dig.

Muzeum je opravdu překrásné a chaloupky jak malované. Jenom jsme pomalu u každé zůstali zírat na ceduli jak spadlí z výšně z údajů, kolik lidí spalo v jedné místnůstce. Velikost cca 3x4 metry a vejde se tam minimálně 12 lidí na jednu postel, neuvěřitelné.

Tom.

Čeká nás velehorská prémie v podobě výstupu na Radhošť. Ještě jsme se zastavili na expozici soch z písku. Je to dost do kopce, ale lačnost po umění je velká. Jsme tu. Tomáš zatáhnul vstup a už si to prohlížíme. Jo, hezký. Pravdou je, že by mě to nenapadlo. Kromě toho by mi vadila kráká životnost mého celoživotního díla.

Tak hajdy nahoru. Zatím se kopec zdolává překvapivě dobře. Je to hodně skloněné, ale kvality kopce na Muráň to nedosahuje. Děláme několik zastávek a pořád nahoru.
Dig.

Zastávky dělal Tom s Digem. Já si jedu sama pěkně daleko za klukama. Jejich tempo ve stoupání prostě neudržím. Jen je mi stále víc a víc divné, že na mě nikde nečekají. Trochu se začínám bát zda jedu správně. Jak se začíná stmívat přemýšlím kde si ustelu. Doupe má u sebe Dig. Já alespoň karimatku a spacák. To mi musí stačit. Naštěstí úplně nahoře se konečně setkáváme.

Hnk.

Je pod mrakem, teplota klesá, chvílemi i drobně mží. Čím jsme blíž k vrcholu kopce, tím je zima větší. Ted' mi na palubě píšou 8°C. A taky pofukuje. A stmívá se. Je půl deváté. Podle Tomáše je kousek od nás místo zvané Pustevny. Než jsme k němu dojeli, je devět. Tak a dost. Spát budeme tady. Jsou tu dva hotely a horská chata. Do chaty se nedá dostat a hotel zavání drahotou. Kroužíme kolem a hledáme jinou možnost. Přijel chlap na motorce. Podle něj prý k hotelu patří i ubytovna. Dotazem na recepci je tomu opravdu tak. Zaplatili jsme 890 Kč, (za 3 lidi + 3 kola) zavedli nás do garáže a dali klíč s číslem 8. Všechno je úžasné. Neteče voda! Tak to je síla. Tedy očista nebude.

Dig.

Radu motocyklisty, jít se umýt do hotelového bazénu, zavrhneme. To by pak chudáci po nás čistili pěkně dlouho.

Hnk.

Člověk se pachtí do kopce, jak blbec s vidinou teplé sprchy a ono nakonec tohle. Sice nám nabídli, že bychom se mohli vykoupat v jejich bazénu, ale po našem nájezdu by ho museli vydesinfikovat, vypustit a pořádně vydrhnout. No nic, zase nemytí. Zejtra máme jet kolem akvaparku, tak snad tam.

Tom.

Ohráli jsme si na svém vařiči pro Hanku čaj a pro nás grog, pojedli ze zásob, podívali se na televizi a zalezli. Je tu ticho a teplo. Dobrou.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Pustevny	37,5	1737	23,2	8,1	23-7

Ráno 8.8. pondělí

Budíme se v půl deváté. V devět odcházíme na snídani. Teda to je bordel! Talířky jim došly, jídla nedoplňují, servírky se tvářejí jakoby jim nadloubal, pití mají ředěné, rohlíky natvrdlé... grrrr! Po snídani jdeme zase na náš pokoj č. 8, Balíme a připravujeme odjezd. Je hnusně. Kolem se válí hustá mokrá mlha a do toho trochu prší. Tomáš chce dojet k soše Radegasta. Jak Hanka správně pronesla budeme ho muset nahmatat. No to zas bude... Hm a bylo. Je opravdu zima, mlha je mokrá, kopec je velmi ostře nahoru, cesta katastroficky rozbitá. Výhoda je, že to má být dlouhé jen 1500 metrů. Jede se nechutně. Není se čeho nadechnout, hrůza!

A je tu. Radegast. Velkolepý, nádherný, nahánějící posvátnou hrůzu.

Ale je tu zima. Pozdravili jsme se s ním, Tomáš zakoupil zde ve stánku jeho zmenšeninu a pojedem. Čeká nás prudký sjezd. Oblékáme se, nasazujeme vesty a vzhůru dolů. Cestou se nám v mracích odkryly úchvatné výhledy.

Celou dobu jedu s přitaženou parkovačkou a rychlost nepřesahuje 30 km/h. Generátor generuje a to tak, že po pohodovém dojezdu do Frenštátu oplývá moje palubní síť 13ti Volty. Popojeli jsme na náměstí, triumfálně jej objeli a zastavili v restauraci. Vypadá dobře.

Dig.

Kola jsme, jak jinak, nechali před restaurací a já s leností a výhledem tam nechal i GPS-ko a zapnutou sirénu. Jen co čert nechtěl si přímo ke kolu přisedly dvě maminky i s kočárky a co myslíte, že siréna? V tu ránu spustila bengál, dětičky se jim vzbudily a spustily taky. Ty mě asi milovaly, bejt na jejich místě, tak mě zabiju.

Tom.

Akorát je trochu smutné, že připravit polévku tady trvá 15 minut. Ale zato je výborná.

Dig.

Škoda, že jen polívka, hlavní jídlo už tak nezazářilo.

Hnk.

Po obědě jsme dotazem u servírky zjistili, že zdejší akvapark je venkovní a vzhledem k panujícím počasí pro nás nepoužitelný. Tím se mění plány. Nejdříve půjdeme do cyklosportu pro nové sedlo na mého miláčka a potom se přesuneme na Hukvaldy. Tam je hrad nedozírné velikosti a výšin. Pak někde přečkáme noc a ráno se vlakmo přesuneme na Pardubicko, kde to trochu prošmejdíme. A tak se stalo. Skoro. Koupili jsme sedlo, namontoval jsem jej a konstatoval, že proti původnímu je velmi tvrdé. Opustili jsme Frenštát a vydali se do kopců. Jede se mizerně. Až jednou bude stroj času, vypravím se do minula a hradním pánům doporučím v zájmu budoucnosti stavět hrady v nížinách a údolích. Ty na kopci stejně podle dějepravců k ničemu nebyly. Buď je trefil blesk a vyhořely, nebo byly stejně dobyty a vyplněny. Takhle to budou mít všichni jednodušší. Majitelům odpadnou náklady na opevnění a dobyvatelům to ušetří síly. A v neposlední řadě turisté to budou mít o mnoho snazší. V duchu těchto myšlenek jsme dojeli k bráně obory v jejímž areálu je i zmíněný hrad. A zase je to do kopce. Ale strašně! 1210 metrů

zdoláváme 35 minut. Zato nahore... Něco úchvatného. Hrad je z důvodů pondělí uzavřen. To je nádhera. Kvůli tomu se hrabeme až sem. Co by to udělalo místním správcům, kdyby ceduli s otevírací dobou hradu dali ke vjezdu do obory. Ano, byla by to dřina vytisknout o papír víc a co nejhorší, zatlačit 4 připínáčky do nástěnky. To, pravda po nich nikdo nemůže žádat, po chudáčcích udřených.

Dig.

Ale i ten kopec stál za námahu, zhruba v půlce byly stromy s krásným a mohutně rozvětveným a rozlezlým kořenovým systémem na povrchu.

Tom.

Tak je čas něco dělat. Oproti plánu je brzy na nocleh. Na dohled je Frýdek-Místek. Tam mají nádraží a z něj jede vlak a ten nás jistě rád zaveze do Chocně. Tak vpředmež. První část je velmi pěkná. Jede to samo a klidně. Bohužel jen do okamžiku, než jsme přijeli na hlavní. I tady to jede dobře. Ale klid je pryč. Jezdí tu spousta aut a kamionů a všichni rychle. Za pár minut jsme ve Frýdku. Najít nádraží taky není závažný problém.

Dig.

Pokud si dobře pamatuju, jak pro koho ☺. Tom se nějak v GPS nemohl najít a přitom když by zvedl hlavu viděl by v dáli nádražní světla. Velmi ses na něj rozčílil, že pořád kouká jen na tu svou elektroniku...

Hnk.

Pravda, to se opravdu událo. Dokud totiž Tomáš vedl výpravy podle papírových map, dokázal nás navést napříč kontinentem na metr přesně. To nám nakonec předvedl na jedné z posledních výprav s Marcelou, kdy tato zapíchla prst do mapy, řka, že tam chce, neboť je tam klášter, který stojí za shlédnutí. Tomáš nás tam navedl. Tedy na to pole. Pak se ukázalo, že značka kláštera patří k puntíku někam úplně jinam. Nicméně jsme byli přesně na místě, kam Marcela chtěla. Ale od té doby co Tomáš vozí tu elektronickou blbost, nekouká vůbec po krajině a tak mu unikají tak jednoduché a nepřehlédnutelné body, jako jsou nádražní lampy...

Nádraží jsme tedy našli. Jen se nám nezdá jeho velikost. Má dva peróny a nevelkou budovu. Asi jako v Senohrabech. A vlaky tu jezdí do Ostravy, nebo do Frýdlantu n.O. Kamkoliv jinam se musí přestupovat. Tak tedy do Pardubic přes Ostravu. Teprve na

nástupišti toto zarecitoval Tomáš z jízdenky. Ptal jsem se ho, kde má tu Choceň. Odpověděl, že si nemohl vzpomenout jak se to jmenuje a tak jedeme do Pardubic. Přijel vlak. Jde o větší motorák s jedním vagónem upraveným pro dopravu kol. No to je zase výhoda! Má úzké dveře a naše kola jsou delší než je šířka vozu. Nacpali jsme je tam. Jako vedlejší efekt je zablokování obou dveří. Lidé ve vlaku to chápou, ani průvodčí nic nenamítá. A tak v klidu a pohodě sedíme a necháme se vézt do Ostravy. Po příjezdu jsou tu rozpaky. První tvorové, které jsme tu kromě nádražáků potkali jsou cikáni. A docela by to chtělo jít do pití. Tady určitě ne. Každý cikán, který nás viděl už má spočítáno kolik za naše kola dostane v zastavárně a odhaduje jak rychle bude muset užít abychom ho nedohonili. Jedeme do města. Po pár stovkách metrů jsme narazili na řecký restaurant. A to je on. Tady strávíme 2 hodiny, které zbývají do odjezdu vlaku. A strávili. A docela příjemně. A jsme zpět na nádraží. Vlak tu bude co nevidět. Odstrojili jsme a po jeho příjezdu naložili kola i bagáž a Hanka pak vyhledala místa kam se vejdemo. Chvilí trvalo než jsme přetahali a umístili zavazadla a už nepohodlně sedíme a jedeme. V kupé je klid a horko. Kromě nás je tu On a Ona nejspíš náctiletí a pán cca 40. Čteme si noviny a časopisy, pospáváme a je dobře. Až na to horko. Pak přistoupila ženská s chlapečkem, a že má někdo vypadnou, protože oni mají místenky k oknu. On a Ona se začali pomalu a smutně zvedat. Zadrželi jsme je. Je nás tu 6 a kupé je pro 8. Jen se smrsknem a bude. A taky jo. K velké nelibosti přistoupivších. Viditelně počítali se zabráním všech 4 míst v části u okna. A zase jedeme a pospáváme.... Po nějaké době do mě Hanka šťouchla, že kus dál je kupé kromě jedné slečny prázdné. Jdeme tam. Slečna je pěkná, a nic nenamítá... Až do Pardubic se neděje nic zvláštního. Vystupujeme, krátce na to vypravili vlak a než jsme se rozkoukali byl tu týž jen opačným směrem. Dokončili jsme nastrojení, vymotali se z nádraží a vyrazili. Kam? To je teď jedno. Hlavně ven z města. Zase to není jen tak. Všude na silnicích jsou zákazy vjezdu cyklistům. Jsou tu sice stezky, ale nejsou nijak značeny. A kromě toho teď ve dvě v noci je tma, takže orientace podle čehokoliv jiného je vyloučena. Jedeme tedy přes zákaz po silnici.

Dig.

Pardubice si jistě zaslouží uznání za svoji snahu udělat stezky pro cyklisty, ale dělal to snad debil. Systém je chaotický a ještě k tomu debilně značený. Po pár pokusech jet po cyklostezce to zdáváme a jedeme přes zákaz ve dvě v noci po hlavní silnici s vídinou rychlého spánku. Tom.

Opustili jsme město a spolkla nás tma. A jedeme a jedeme a hledáme kam kosti složit. Za vesnicí Dašice máme místočko na poli se strništěm. Tak dobré ráno. Jsou 3 hodiny.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Dašice	58	1797	59,4	15,4	26-7

Ráno 9.8. úterý

Probudil jsem se v devět. Kolem je mrtvo. Po nebi se honěj přehánky, při zemi na nás doráží nárazový vítr. Jeden ze zvláště silných poryvů zacloumal s doučkou, škubl s plachtou a protrhl ji. Hanka jen otevřela oko a zase ho zavřela. Provedl jsem provizorní opravu pomocí lepenky a pokračoval v odpočívání. Definitivní vstávání probíhá v půl jedné.

Dig.

A do této hodiny Tom nevystřčil ze svého stanu ani nos. Už jsem měla strach jestli uvnitř vůbec ještě dýchá. Asi bude něco pravdy na tom, že muži mají větší močový měchýř než ženy. Já za tu dobu už musela 2x. ☺ Hnk.

Obědváme, balíme, odjíždíme. Po celou dobu této operace je nad námi modro a svítí slunce. Jen jsme opustili pole opřel se do nás vítr a žene nás před sebou. Potud v pořádku. Bohužel odbočujeme a vítr máme z 15ti minut. Je velmi silný a za nějakou dobu přinesl prudký déšť. Netušil jsem, že jim tu prší vodorovně. A co hůř, prší mi do ucha! To je hnus! Během okamžiku máme pravou stranu na kost mokrou. Druhá je v suchu. To jsou paradoxy. Ale pořád jedeme. Nic nás neodradí. Jsme velcí hrdinové. Nebo je to tím, že není kde zastavit a kam se schovat? No, ať tak či tak pokračujeme v cestě. Je zima. Už prší normálně shora dolů a jsme mokří celí. Dojeli jsme do vesnice a chtěli se schovat do hospody. Nevýšlo. Mají otevřeno od 17ti. Je 15hodin.

Dig.

Pokud si dobře pamatuju, jednu hospodu jsme navštívili a za čaj chtěli neuvěřitelných 9,- Kč.

Tom.

Jedeme dál. Déšť pomalu ustal. Jedeme až do Rosic. A do hospody. Venku se udělalo pěkně. Do cíle zbyly 3 km. Ty jsme zdolali a zastavili u Marosberku. To je venkovský velkopalác kamaráda Maroše. Je zamčeno na drát. To je typické. Hledáme po vesnici jestli někdo neví co s ním je. Ve vesnici je pusto. Nikde ani živáčka ani mrtváčka. Až dlouho po té, co jsme si odemkli a uložili kola do přístavku, neb se sem po obloze žene tmavé fialovo a vodorovný déšť, se objevil soused, s jehož dcerunkou to Maroš táhne. Tvářil se velmi nepřívětivě. Naštěstí jen do okamžiku než mě poznal. Pak nás nahnal k sobě do baráku a rozjel pohostinnost. Strávili jsme večer a hlavně noc na Klofenštejně.

Dig.

Ubytovali nás ve volném pokojíku své dcery a Maroše. Aspoň spacák nám povolili vlastní, ale už jsme neukecali naše měkkounké samonafukovací karimatky a tak jsme trpěli na vyleženém rozkládacím gauči. Tom pod námi oddychoval na matraci na zemi. Předvedli nám i celý svůj zvěřinec - krůty, husy, kachny, slepice, králíky a prasata + psi a kočky.

Sdělili své starosti s bývalým JZD a prací a celkové poměry ve vesnici a v kraji. Námi hledaný Maroš odjel na dovolenou na Slovensko. Ani mě nijak nemrzí, že jsem neviděla jeho rozpadající se sídlo zevnitř. Úplně mi stačila kůlna a kadibudka kde byla pro pohodlnější sezení nainstalována gelová podložka od

klávesnice z PC a vedle pro krácení dlouhé chvíle na WC štosy starých ABC.

Hnk.

Je tu naprosto jiný život než jaký známe a žijeme my. Dobrou.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Bor u Chroustovic	32	1818	21,3	14,7	24-7

Ráno 10.8. středa

Budí nás zvířata po šesté. Takhle brzo jsme ještě nevstávali. Dali jsme si čaj, rozloučili se, zabalili a zase jedeme.

Dig.

Naši dobrodinci taky vyjždí kolmo. Naštěstí ale opačným směrem do lesa na houby. Loučíme se a odjíždíme...

Hnk.

Nejdříve někam, kde mají otevřený krám, pak se najíst a stanovit další postup. Ta vesnice se jmenuje Chrast. Našli jsme samošku, nakoupili, u kostela toho většinu snědli a po dalším odpočinku vyrazili směr Hlinsko s pozdější odbočkou na Seč. Jedeme. Hanka dneska nemá den. Nic se jí nedaří, nejede jí to a kromě toho ji postihly živací potíže.

Dig.

Silnější žaludeční potíže. Jinak s žaludkem a trávením zápasím přes týden.

Hnk.

Jedeme podle nově stanovené trasy, kolem je to pěkné, svítí slunce, fouká protivítr a celkově je chladno. Jedeme zvolna, já uzavírám procesí. Jedu při pravém kraji. Najednou jsem na silnici v mé jízdě stopě zaregistroval pohyb a snažil se pohyblivému předmětu vyhnout. Zaměřil jsem se na to a hele on je to slepýš. A vlní se z mého pohledu na pravé krajnici proti mně. To je blb! Vždyť bych ho málem přejel. Ale vlastně je to v pořádku. Pohybuje se podle silničního zákona po správné straně silnice. Ale je pěkný. A je pryč. Nevzrušeně se vlní po krajnici dál, kam, to ví nejlíp sám. Vjíždíme do Železných hor. Tomáš se jim směje. Prý co je to za hory.

Dig.

Leč hory nehory, měli tady zajímavý jména vesnic jako: Les, Hlína, Louka, Pole a tak podobně. Člověk se hned vzdělal v zemědělství. Tom.

A pak začaly kopečky. Ne moc prudké, ani ne moc dlouhé. O to víc otravují. Hanka je nějak vyčerpaná či co a tak ji do většiny prudších stoupání strkám. Při jedné odpočinkové pauze máme výhled směrem na Seč. Po obloze se žene další fialovošedá neskutečnost. Přímou na nás. Chceme tomu uniknout do hospody. Bez šance. Žádnou tady nemají otevřenou. Musíme tedy dojet až do Seče. Není to daleko, ale v cestě je to praštěné vlnění. Pomáhám Hance jak jen to jde. Závěr je opravdu strhující. Přes veškerou pomoc musíme na křižovatce pod Sečí zastavit. Ve vzduchu je cítit voda. Sakra přeci nezmoknem kousek od vesnice s tolika hospodama! Vyrážíme nahoru. Hanka už jede jen na vůli. Po kilometru a vjezdu do vesnice je na dně. Konec. Musí zastavit a slézt. Odpočívá jen krátce. Celá se třese, ale vydává se pěšky dál. Konečně se kopec zlomil a jedeme dolů. Hanka nasedla a jede také. A za chvíli jsme na náměstí a přímo u hospody. Parkujeme a hurá dovnitř. Objednali jsme si. Hanka si vybrala, ale řekli, že už to nemají. Dobírá si ji, že je to tou zastávkou na křižovatce, protože o pár stolů dál konzumují to co Hanka chtěla. Vybrala si něco jiného. Po pár minutách servírka zase přišla, že poslední porce byla právě naservírována jinam. Jen jsem se významně pođíval a Hanka jen, „já vím, křižovatka“.

Pak už všechno probíhalo normálně. Jídlo ušlo, pivo mají dobré, zaplatili jsme a chceme odjet. Venku prší. Ne moc ale na jízdu to není. Vracíme se ke stolu a dáváme si ještě jedno a Hanka čaj. Po konzumaci se pokoušíme o druhý odjezd. Podařilo se. Další cíl, tentokrát pro potěchu ducha a zničení těla je hrad Lichnice. Prvních 6 km je z kopce a pak, jak je to u hradů zvykem zase nahoru. Zvládáme to. Poslední úsek je po sypaných šutrech a hodně nahoru. Ten tlačíme. A jsme tu. Jsou to jen zbytky ale úžasné.

Mají tu malůvku jak to tu vypadalo krátce po dostavbě. Bylo to prostě velkolepé. Je odtud báječný výhled na všechny strany. Dokonce to máme i s krátkým výkladem. Líbí se mi to. Po důkladné prohlídce jedeme k místním chemickým WC. Hanka má zase potíže. Jak už jsem uvedl, nemá svůj den.

Dig.

Tak špatně od žaludku mi už dlouho nebylo. Bohužel moje zažívání je nastaveno tak, že v případě kdy pozře něco neslučitelného s řádným žaludečním procesem musí to projít celou cestu skrz tělo. Na zvracení nemám ani školy ani vloh. Nyní jsem vzbudila i zájem pár turistů kteří nabízejí zavolání sanitky. Tak to ne. Sanitkou za nic na světě. Až do teď jsem se sanitce vždy dokázala ubránit a teď rozhodně není ten správný okamžik kdy povolím. Zatínám zuby a nasadím na kolo. Vždyť mě čeká zatím jen jízda z kopce. To musím zvládnout...

Hnk.

Po dost dlouhé době se zase vydáváme na cestu. Nepojedeme nikam daleko. Najdeme nocleh a zítra chceme zámek ve Žlebech. Ten je odtud kousek. Ale je pozdě a bude již zavřený. A tak jedeme z vršku ale nenabijem si drž.... Jen musíme velmi ostře a rychle zastavit kvůli Hance a jejím střevním potížím. Dig.

Většina sjezdu byla za mnou. Bohužel tím horším terénem. Proto jsem odhodila kolo a prodrala se křovím u cesty na chráněné místočko a tam se snažila ještě neumřít... Hnk.

Po vyřešení pokračujeme v pomalém sjezdu ze Železných hor a hledání spacího prostoru. Kilometr od vesnice Žleby ho máme. Po důkladném průzkumu jsme vybrali to nejsprávnější místo, kde bude klid a kam nedosáhne vítr. Stavíme doupě, Hanka nám čte, večeríme a ta ženská neskutečná si dává i přes svůj břichabol a zaživač poruchu Amore Mio. To je něco jako Dobrý hostinec, tedy instantnost nejhrubšího kalibru. Dig.

V okamžiku kdy mi celý člověk hlásí obrovskou chuť a touhu po této dobrotě, říkám si, že horší už to snad být nemůže a riskuji to. Hnk.

Po jídle jsme vyslechli ještě jednu kapitolu a zalezáme.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Žleby	60	1873	54	13,5	27-10

Ráno 11.8. čtvrtek

Probudil jsem se po půl deváté. Kolem je klid a mrtvo. Jen nahoře v korunách stromů hučí vítr. Je celkem teplo a chviloma svítí slunce. Odjždíme v půl jedenácté. Dig.

Léčba Amore Mio zabrala a tak doufám, že jeho účinky vydrží ještě alespoň pár hodin. Hnk.

Jedeme celé 2 km k zámku ve Žlebech. Kromě toho, že musíme zdolat deset příkrých schodů to tu mají krásné.

A po prohlídce je dojem úplně mocný. Ještě jedna zmínka: ve sklepení probíhaly ukázky šermířského umění a předvádění jaké to asi bylo v kadetní škole. Na závěr hledali dobrovolníka, na kterém předvedou, že i střední poleno umí vzít do tuhy kord. A protože Tomáš se během vystoupení nejvíc ošival a tak na sebe upozornil, byl zdobrovolněn 😊.

Jedeme. Ale jen do Čáslavi na oběd. Je 14 hodin. Po zastávce v Lidlu, který je vybračovaný a vévodí mu nápis "odběr ovoce jen v obvyklém množství" se přesunujeme naproti, kde je hospoda, v níž si dáváme oběd. Nic mimořádného. Přesněji – žádná sláva. A vzhůru na cestu. Chceme dojet do Kutné Hory a podívat se jim tam do podzemí. Je to jedna z velkých atrakcí města. Jenomže opustit Čáslav není jen tak. Díky úplně praštěnému značení jsme ztratili 30 minut na výjezdu. Pak se jelo dobře. Na západní straně svítilo a hrálo slunce, krajina byla zvlněná, ale zase ne moc a potkali jsme nějaké ovoce. Snad špendlíky s čímsi křížené. Velmi dobré. Tam jsme ztratili další čas. A při příjezdu do Hory zase blbě značení a 15 minut pryč. Výsledek je ten, že jsme přijeli 30 minut po začátku poslední prohlídky. Tak to nevyšlo. Nevadí. Teď něco sezobneme, porozhlédneme se tu a pojedem se uložit za město a ráno se vrátíme.

Během večera přišla SMS od Pavla, že díky pracovnímu vytížení nedorazí na své letní sídlo. Škoda. Je kousek odtud. Tím měníme plán a ještě se pojedeme podívat na Kačín. To je zámek ležící kousek odtud, ale mimo původní trasu. Dojeli jsme nad město do jediného kousku lesa, rozbalili ležení a hele jaké tu mají kruhy v obilí.

A ten krásný západ slunce! Jak na objednávku...

Po skončení představení jsme si dali večeři, Hanka přečetla další povídku z knihy, zbaštili jsme banány s Nutelou a uložili se ke spánku.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Kutná Hora	47	1904	31	13,3	24-14

Ráno 12.8. pátek

Probouzíme se díky Tomášově mobilu v půl osmé. Už by toho budíka měl vypnout. Válime se odpočíváme a pak jako vždy snídáme, balíme, odjíždíme. Je půl jedenácté. Nejedeme daleko. Jen do Hory a hned k muzeu stříbra, kde je taky vchod do podzemí. Přijeli jsme hloupě. Do další prohlídky zbývá 30 minut. Do jejího zahájení se bavíme čtením z knihy. A už přichází průvodkyně. Mladá menší docela hezká a hlavně se zájmem o obor. Prováděla nás povrchem, ukazovala jak fungovala primitivní důlní zařízení a když vyčerpala svou zásobu vědomostí, nechala nás obléknout do bílých hábitů, vzít si helmu, světýlko a zavedla nás pod zem.

Bylo to fantastický. A poměrně dobrodružný. Úzké a někdy nízké chodbičky vylámané ve skále osvětlené jen našimi světýlky. Ze stropu neustále kapající voda, začínající krasová výzdoba, v zatopených patrech tak čistá voda, že není poznat kde je hladina.

Štola je průchozí tak, že se na jednom konci, kousek od kostela, návštěvník vejde a na druhém konci, na úbočí kopce, vyjde ven. Moc pěkné. A venku prší. Naštěstí jen do doby, než jsme si prohlédli expozici zpracování rudy a ražby mincí. Pak odjíždíme. Vůbec mi nepřišlo, že jsme pohlídce věnovali 90 minut. Teď provedeme přesun na zámek Kačina. Je odtud nějakých 5 km. Jedeme po hlavní, neděje se nic zajímavého. A jsme tu. Už z venku vypadá velkolepě.

Má hlavní budovu a z ní vycházejí dvě obloukovitá křídla jako sloupová kolonáda zakončená menšími budovami, na jednom konci nádherná knihovna a na druhém divadlo a kaple. Interiéry jsou bohužel chudé, ale i to co tu zbylo je pěkné. I zahrádka a oranžérie.

Dig.

Asi nejkrásnější z celého zámku je impozantní knihovna a krásně vymalované divadlo, jinak zámek a vybavení nic moc. Ale vlastně jo, zajímavě

je řešen architektonicky zevnitř, něco jako zámek v zámku.

Tom.

A co by to bylo za zámek bez alchymie a ctihodných lékárníků...

Prohlídka tohoto zařízení trvala přes dvě hodiny. Pak jsme se stavili na oběd v Nových Dvorech. Ano, to jsou ty, kde jsme byli na jedné z prvních loňských výprav. A řádně najedeni se vracíme do Hory za účelem nákupu. Po něm uskutečňujeme přibližovací

přejezd k domovu. Je to tak. Dneska strávíme poslední expediční noc v přírodě. Jedeme skoro stejnou trasu jako při návratu z již zmíněné loňské výpravy.

Hanka to tu nepoznává. Pravda, byl trochu sníh, holé stromy a ani kousek zelenosti kolem, Ale bylo to tudy. Dig.

A navíc při minulé cestě tímto krajem jsem kvůli bolesti kolien a šlach pomalu nevěděla čím jsem. A tak není divu, že se neorientuju... Hnk.

Při průjezdu Uhlířskými Janovicemi se začíná stmívat. Při kontrole cedulí a směru kam dál zastavujeme u parkoviště. Významně se tu opírá skupinka mladíků o „otuněné“ škodovky. Pěkně, ale do tohohle bych neinvestoval. Ať s tím udělají co chtějí, je to furt Škodovka. Pokračujeme šerem až je tu odbočka doleva nahoru k jedinému kusu zeleného v okolí. Jedeme tam. A hele ona je tu vesnice. Ale nevadí. Usídlili jsme se na kusu snad louky. Viditelně jde o obecní půdu, protože jinde kolem takovej bordel není. Našli jsme si rovné místo, položili ležení, Hanka uvařila večeri na kterou se těší už od oběda, dotáhli doupě a nazdar. Začíná poslední expediční noc.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Chlum	45	1953	49	14,8	22-11

Ráno 13.8. sobota

Zase mě vzbudil Tomášův mobilovej budík. Nejspíš trénuje na vstávání do práce.

Dig.

To víš někdo jde do práce a někdo se bude válet doma, že?

Tom.

Během dopoledne posloucháme český rozhlas s vyprávěním jedné cestovatelky o situaci na Sibiři. Kde vévodí alkoholismus místních obyvatel a dokonce i občasné vraždy nejsou nic výjimečného. Rozpadající se stavení a celkový rozpad všeho.

Hnk.

Po snídani v době odjezdu je 11. To se daří, to se daří... Tak máme za sebou poslední noc, poslední snídani, poslední balení.

Nějak bych rád ještě pokračoval. No nic. Jedeme. Bereme přímý směr do Sázavy nad Sázavou. Jede se dobře, jen otravuje protivětr o rychlosti cca 23 km/h. Než jsme se nadáli, jsme na vršku sešupu do Sázavy. Jízda se mění v let. V městečku jsme se zdrželi 20 sekund a už to masťme po břehu Sázavy do Strážné Skalice. A samozřejmě zastavujeme na oběd v hospodě Na Marjánce.

Dig.

Tady to ale již bez problémů poznávám ☺. Záchranné místo. Tady mě loni nemohoucí vlastního pohybu (jízdy i chůze) naložil do auta můj zlatý tatínek.

Hnk.

Nezklamali nás. Mají jídlo a to dobré, v dostatečném množství za přijatelnou cenu. Po obědě pokračujeme v jízdě. Pro poslední část cesty jsme zvolili návratovou trasu Stříbrná Skalice, Hradec, Jevany, Vyžlovka, Štíhlíce, Žernovka, Mukařov, Babice, Babičky, Křenice, Královice. Jede se krásně a pohodově známými místy. Zkrátka už jsme skoro doma. Projeli jsme kolem cedule „Praha“ a pokračujeme na Hájek, Dubeček, Dubeč, Štěrboholy, Malešice a malešičákem nahoru. Po krátkém odpočinku pokračujeme Malešickou na Žižkov přes Želivského na Parukářku a posledním kouskem přírody v parku na Vinohrady. Přes mnohonásobné připomenutí, že se blížíme a že dnešek je dnem příjezdu se zase nekonají špalíry mávajících lidí na chodnících, žádné girlandy a třepetalky a o ohňostroji si taky můžeme nechat tak akorát zdát. No, jsme tu a to je pro letošek z Expedice všechno.

Dig.

Přesto, že jsme ani jednou nepřekročili hranice byla letošní Expedice velmi pěkná a za sebe můžu říct, že mi zážitky a navštívená místa zůstanou pěkně dlouho uložena v paměti. Jen malé mínus si neodpustím. Jelikož jídlo nebylo nutné pořizovat za drahé valuty, nijak jsme nešetřili. Kluci kde mohli testovali místní piva. Tím pádem rozpočet expedice byl mnohonásobně překročen oproti původnímu plánu. Musíme za rok vyjet do ciziny ať se opět naučíme šetřit. To ale podle mě nebude takový problém při Digově touze zaplavat si v teplém moři. ☺ ☺ ☺

Hnk.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Praha	60	2020	67,6	18,2	24-18

Konec

Celková technická data:

Účast		Tři Expedicežádostiví...: Tomáš, Hanka, a Dig			
Oficiálně přiznaná kilometráž		959 km			
Příště		Daniely			
Trasa výpravy					
Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
Praha	0	1061	0	0	28
Železná Ruda	52	1118	56,5	12,1	30-5
Antýg	61	1140	32	14,2	30-12
Antýgl	45,4	1153	13,34	15,1	24-13

Horní Planá	62	1234	81,1	16,1	26-11
Sv.Kámen	55	1298	64	15	36-11
pískovna	50	1365	67	13,6	37-17
pískovna	30	1365	7,6	16,6	horko
Peč	63	1425	60	15,7	34-17
Jemnice	56	1475	50	15	28-11
Vranovská přehrada	47	1502	26,8	14,9	34-14
Šatov	50	1541	38,4	15,8	35-19
Nové Mlýny	55	1611	70	17,7	26-18
Podivín	42,5	1661	50,2	15,5	26-11
L.V.a.	65	1692	30,3	13,7	33-9
Zubří	26,7	1714	21,9	14,3	25-8
Pustevny	37,5	1737	23,2	8,1	23-7
Dašice	58	1797	59,4	15,4	26-7
Bor u Chroustovic	32	1818	21,3	14,7	24-7
Žleby	60	1873	54	13,5	27-10
Kutná Hora	47	1904	31	13,3	24-14
Chlum	45	1953	49	14,8	22-11
Praha	60	2020	67,6	18,2	24-18

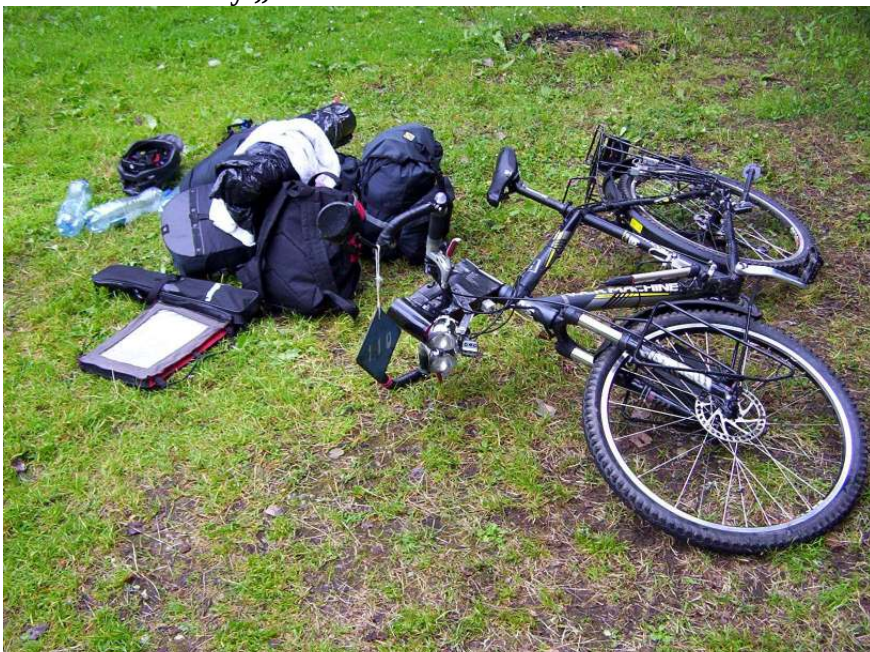
Osoby, jejich zkratky a písmo:

Tatranka (Ttr), Dig (Dig), Viktor (Vkt), Hanka (Hnk), Jarka (Jrk), Olda (Old), Tomáš (Tom), Jana (Hor), Jiné (doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

Obrazová příloha:

Hančin šumavský „talířek“...

Tomášova chcíplotina...

zdolávání překážek, které zabezpečují cyklistovu bezpečnost...

jeden z pohledů na ledovou vodu a rozžhavené břehy Lipna...

Strááášnýýý horkóóó !!!!

...to by jeden nevěřil...

© Hell's Tour_{plus} 2005
Dig & Hnk & Tom.
Neprodejné
e-mail: dig@hellstour.cz